dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

DE HARDE KNIP AAN UANTWERPEN

OVER DE STOPZETTING VAN HET IOB

'S NACHTS DOOR 'T STAD?!

NR. 167 | JAARGANG 25 | NOVEMBER 2025 | GRATIS | WWW.DWARS.BE

ODE AAN DE VERANDERING

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Bjorn De Busschere

Een van de eerste dingen die ik in een grootstad als Antwerpen leerde, was dat de voorrangsregels hier anders zijn, zeker als voetganger. Zebrapaden bestaan, maar lijken soms onzichtbaar. Snel oversteken is de boodschap, leer ik van mijn medestudenten, maar toch blijf ik nog steeds wachten tot de aankomende auto afremt om me over te laten. Verloren moeite vaak, maar toch. Net zoals "hallo" zeggen tegen voorbijgangers, want je vriendelijke begroeting wordt meestal beantwoord met een droge blik. Niet altijd, maar toch regelmatig. Voor iemand die opgroeide in een stad zal dit de normaalste zaak van de wereld zijn, maar voor mij, als een meisje van het platteland, was en is dit nog steeds een grote verandering. Want tot mijn achttiende woonde ik in een klein dorp waar iedereen elkaar kent en je altijd "goedemorgen" zegt. Waar files onbekend zijn en de enige ochtendspits zich aan het dorpsschooltje bevindt. Je vindt er zelfs nog rijkelijk gevulde smosjes voor vier euro.

Waar ik op mijn middelbare school nog genoot van het eindeloze uitzicht over de velden en in alle rust naar huis fietste met de frisse fruitgeur, wandel ik nu gehaast terug naar mijn kot, met op de achtergrond het geluid van voorbijrijdende auto's, trams en bussen. Ik vraag me ondertussen af of onze redacteur dit ook zo ervaart in Dublin (lees meer op p. 29) . Verandering, het is iets speciaals. Het was even wennen, maar nu mis ik zelfs de gezellige drukte van de stad als ik thuis ben. Hoe er altijd iets te beleven valt in Antwerpen. Meer nog, hoeveel je kan bijleren in onze koekenstad: dankzij de grote keuze aan internationale keukens geniet ik wekelijks van nieuwe gerechten, want op het platteland is Takumi Ramen Kitchen ver te zoeken. Ah ja, en als je de bus net hebt gemist naar het Sportpaleis – excuseer, de AFAS Dome – om naar de K3-reünie te gaan (zie p. 12), dan kan je met de tram je reis verderzetten. In een dorp had je een uur op de volgende bus mogen wachten.

Iets nieuws en onbekends zal altijd eng lijken, maar stel je ervoor open. We kunnen treuren dat de zomer voorbij is of blij zijn dat we zonder schaamte *pumpkin spice lattes* kunnen drinken in de herfst. Ik hoorde iemand laatst zeggen dat de herfst het seizoen is dat ons leert hoe mooi verandering kan zijn, en als ik de geel-rood-bruine bladerpracht zie, ben ik het hier helemaal mee eens. Het vallen van de bladeren geeft bomen de kans om er nog mooier en majestueuzer uit te zien in de zomer. Verandering creëert nieuwe mogelijkheden die je anders nooit voor mogelijk had gehouden. Ook voor mij was het even aanpassen om van een boerendorpje naar de grootste stad van Vlaanderen te komen, maar het is een van de meest verrijkende kansen van mijn leven. Dus, omarm de verandering.

Laura Aerts,
adjunct-hoofdredacteur

Laura

INHOUD

4 de harde knip
9 taalfouten vermijden
12 K3-reünie
13 consent is het nieuwe sexy
14 protesteren op maandag
16 open brief over Palestina
18 opinie: orgaantransplantatie
19 betweter: dronken vleermuizen
22 heropening De Salamander
24 stuvers aan het woord
25 *dwars* door de Wetstraat
29 brief uit Dublin
30 beste halloweenseries
31 boekrecensie: *Het hotel*
32 puzzels
35 memes
37 haatfabriek
38 het laatste woord
39 poëzie

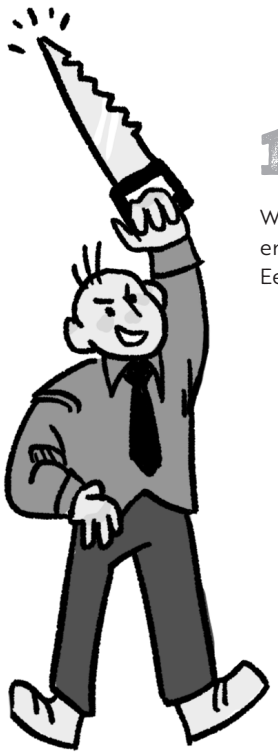

10 reportage tussen dag en nacht

Wanneer onze studentenstad balanceert tussen dag en nacht ontstaat er een bijzondere overgangsfase. Een blik op de Antwerpse nachtdwalers.

26 stopzetting van het IOB

De Vlaamse Regering bezuinigt (weer). dwars sprak met de slachtoffers: "Deze schrapping is trumpiaans."

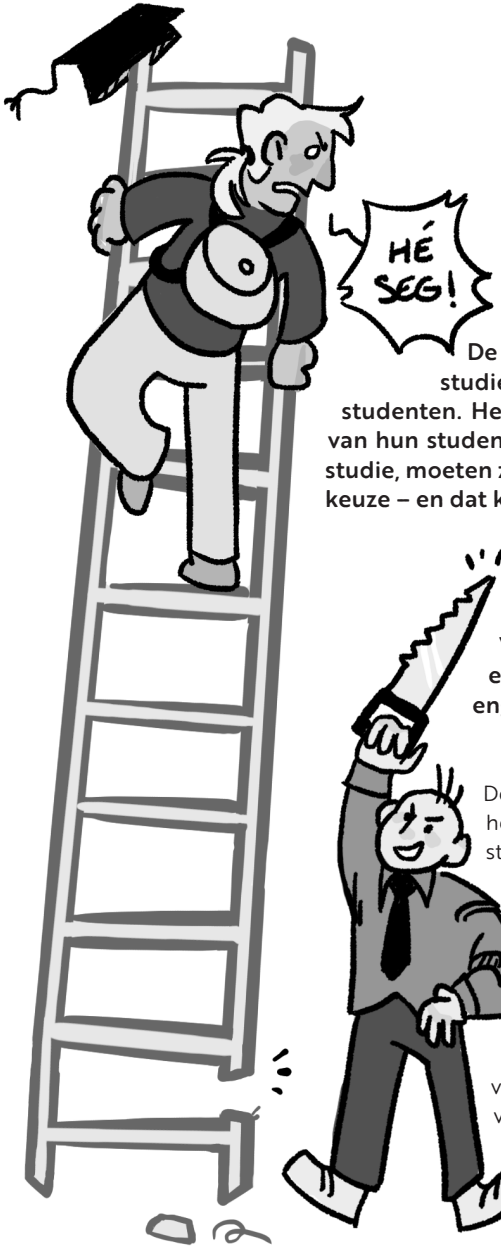

DE STRIJD
TEGEN DE EEUWIGE STUDENT

De harde knip gaat veel verder dan enkel de studieresultaten van eerste- en tweedejaarsstudenten. Het heeft ook een grote invloed op de rest van hun studentenleven. Zelfs voor ze beginnen aan hun studie, moeten ze al nadenken of ze wel zeker zijn van hun keuze – en dat kan een grotere impact hebben dan op het eerste gezicht zichtbaar is. onderzoekt wat nu eigenlijk de gevolgen zijn van de harde knip als maatregel om de eeuwige student te laten verdwijnen. We bestuderen zowel de cijfers als het effect van deze maatregel op het welzijn en engagement van beginnende studenten.

De harde knip heeft het studentenleven helemaal overhoop gehaald. Waar beginnende studenten vroeger nog de vrijheid hadden om een studierichting uit te proberen, is daar nu nauwelijks ruimte voor. Startende studenten voelen meer druk om meteen de juiste keuze te maken, want wie verkeerd kiest, riskeert om geknipt te worden. Ook vicerector van Onderwijs Chris Van Ginneken begrijpt die bezorgdheid: “Er wordt eigenlijk van een achttienjarige recht uit het middelbaar verwacht dat die van de eerste keer juist zit en ineens de maturiteit heeft om aan de universiteit verder te studeren. Dat zorgt voor een enorme druk.”

De gevolgen reiken dan ook ver: wie twijfelt of hij het niveau van de universiteit aankan, zal sneller kiezen voor een opleiding aan de hogeschool. Zo houdt de harde knip sommige studenten tegen om hun echte potentieel te ontdekken. “Het is een heel strenge maatregel,” vertelt Van Ginneken, “maar het is vooral een harde stimulus voor studenten om op tijd te heroriënteren naar een richting die in deze fase van hun leven beter bij hen past.”

druk, druk, druk

De harde knip beïnvloedt niet alleen het studeren zelf, maar ook het studentenleven. Veel eerstejaars voelen druk om hun startpakket te halen. Bovenop de harde knip moeten zij ook rekening houden met de overige twee studievoortgangsmaatregelen. “Het wordt heel complex en daarom is het ook belangrijk hoe er gecommuniceerd wordt naar de studenten toe”, uit Van Ginneken als bezorgdheid.

Door die druk hebben sommige eerstejaarsstudenten minder tijd of zin om zich te engageren in het studentenleven. Studenten die actief zijn bij een vereniging of club moeten soms afhaken om hun studie te redden. Ook een van onze redacteurs moest enkele edities aan zich voorbij laten gaan omdat het behalen van het startpakket “als het zwaard van Damocles boven mijn hoofd hing”. De mentale belasting is dan ook zeer groot: één mislukking kan het einde van de opleiding betekenen.

Minder studentenengagement kan ook later gevolgen hebben. Werkgevers hechten vaak meer waarde aan engagement dan aan het afronden van een opleiding binnen de vooropgestelde duur. Wie door de harde knip pas later of helemaal niet actief deelneemt aan het studentenleven, kan daardoor kansen missen tegenover kandidaten met leidinggevende ervaring binnen een studentenorganisatie.

1 … 2 … 3 … knip!

We hebben het al de hele tijd gehad over de harde knip, maar wat is dat nu eigenlijk? De maatregel van de harde knip – ingevoerd om studie-efficiëntie te verhogen – was voor het eerst van toepassing voor studenten startende in 2023-2024. Generatiestudenten die aan hun eerste hogere studie beginnen, krijgen een startpakket toegewezen dat ze moeten voltooien voor ze kunnen starten aan het derde bachelorjaar. Deze maatregel van oud-minister van Onderwijs Ben Weyts heeft als doel het fenomeen van de eeuwige student te voorkomen. De eerste generatie studenten die hier rekening mee moest houden, heeft de deliberaties ondertussen achter de rug. De cijfers van wie er geslaagd is voor het startpakket en wie niet – en dus is geknipt – zijn bekend.

In het algemeen is het niet het bloedbad dat UAntwerpen had verwacht. Weliswaar is het percentage van studenten dat begonnen is in 2023-2024 en nu afvalt 20%, het dubbele van de KULeuven en UGent. “Die 20% is geen verrassing, want het is juist de intentie van de maatregel om studenten sneller op de juiste plek te krijgen”, legt Van Ginneken uit. Daarnaast valt het verschil in cijfers deels te wijten aan het feit dat zowel de KULeuven als UGent na het eerste jaar ook al een studievoortgangsmaatregel invoeren, namelijk de 30%-regel. De regel houdt in dat studenten die in hun eerste jaar geen 30% van hun opgenomen studiepunten behalen, geweigerd mogen worden om aan hun tweede jaar te starten. Daardoor vallen aan de KULeuven en UGent meer studenten af na hun eerste jaar, waardoor het cijfer van de harde knip lager blijft. Aan UAntwerpen geldt de 30%-regel pas sinds dit academiejaar, dus vergelijkbare cijfers zullen maar in 2027 verschijnen.

De harde knip zorgde aan UAntwerpen voor 498 afgevallen studenten, maar brengt de maatregel ook een hogere studie-efficiëntie met zich mee dan voorheen? Het antwoord daarop is voor onze universiteit niet zo spectaculair vergeleken met wat andere universiteiten verkondigen in de media. Het cumulatief studierendement – dat wil zeggen het opgetelde percentage studiepunten waarvoor een student slaagt na twee jaar – is voor studenten van 2023-2024 slechts lichtjes gestegen. Voor deze cijfers maakt de universiteit een onderscheid tussen vier categorieën, afhankelijk van de hoeveelheid studiepunten die een student opneemt (het volledige pakket van 60 studiepunten of minder) en of de student een studietoelage heeft of niet. De cijfers zien er als volgt uit:

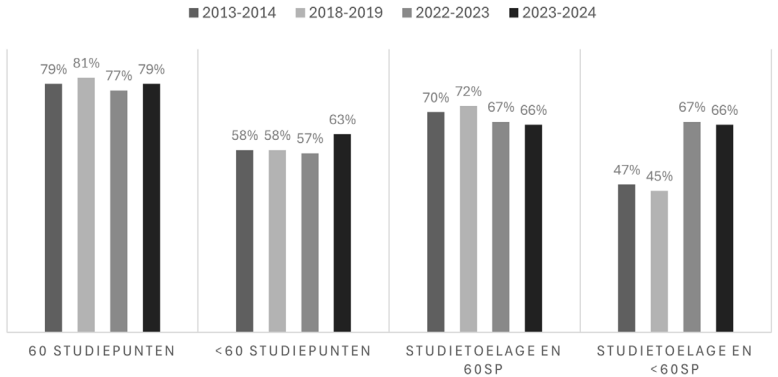

Waar wel een groot verschil in cijfers te zien is, is tussen de verschillende faculteiten. Faculteit Letteren en Wijsbegeerte heeft met 8% het laagste aantal geknipte studenten. Faculteit Farmaceutische, Biomedische en Diergeneeskundige Wetenschappen heeft daarentegen het hoogste aantal met 19%; dat is een verschil van wel 11%. “Dat is wel iets waar we naar moeten kijken en waarvoor we gaan samenzitten met de verschillende faculteiten”, vertelt Van Ginneken. “De drempels die voor deze grote verschillen zorgen, geven het soort informatie dat we wel aan de generatiestudenten moeten bezorgen om hen beter te informeren over hun studiekeuze.” Een duidelijke infocampagne is iets waar ze vanuit het bestuur van UAntwerpen nog meer op willen inzetten om de druk op studenten te verminderen. “We gaan dit eerst een keer ondergaan, zo goed of kwaad voorbereid als mogelijk, en gaan daar dan lessen uit trekken”, legt Van Ginneken uit. Nu er in de eerste generatie studenten geknipt wordt, kunnen de valkuilen van de maatregel geanalyseerd worden en kan er aan verbetering gewerkt worden. ▷

Uit de cijfers kan nu op het eerste gezicht afgeleid worden dat de knip als extra studiemaatregel wel werkt. Op de vraag of de harde knip een succesverhaal wordt aan onze universiteit antwoordt Van Ginneken lachend: "Nee, ik denk niet dat het een succesverhaal gaat worden aan UAntwerpen. Het is gewoon een extra studievoortgangsmaatregel."

ik heb een 7, wat nu?

Een terugkomende tendens per faculteit is dat studenten die afvallen dat doen met meerdere en vaak ook zware tekorten. "Zonder de harde knip zouden deze studenten onder een andere studievoortgangsmaatregel ook afvallen, maar dan is er al leerkrediet, tijd, geld en goed humeur verloren gegaan", stelt Van Ginneken vast.

Als je het nieuws over de maatregel wat volgt, zal het je misschien al opgevallen zijn dat wij nogal laat zijn met ons artikel. In september publiceerde *De Standaard* al een artikel over de verhoogde slaagpercentages aan de KULeuven en UGent. Ook in *Het Belang van Limburg* was een artikel te vinden over de uitvallers aan UHasselt. We kunnen je alvast geruststellen dat dwars niet in slaap is gevallen over dit onderwerp. UAntwerpen heeft, in tegenstelling tot haar collega-universiteiten, ervoor gekozen haar cijfers pas te publiceren nadat deze definitief vastlagen.

De nieuwe maatregel heeft nog wat groeipijnen en daarvoor kunnen studenten die het niet eens zijn met hun uitsluiting een intern beroep aangaan bij de universiteit. Elke faculteit beoordeelt dan zelfstandig de omstandigheden van de student aan de hand van enkele richtlijnen. Deze beroepsprocedures zijn er zodat studenten die door persoonlijke omstandigheden een beslissend tekort behaalden een tweede kans kunnen krijgen.

UAntwerpen kreeg ongeveer 100 aanvragen binnen voor een interne beroepsprocedure en daarvan hadden 51 een positieve uitspraak. Deze studenten kregen een *pass* voor de harde knip en mogen wegens bijzondere omstandigheden verder studeren. De bezorgdheid dat een student wegens één 7 op een moeilijk vak moet stoppen, is dus ongegrond, want zij kunnen via een beroepsprocedure nog een kans krijgen.

waar kan ik terecht?

Voor veel studenten is de harde knip een ver-van-mijn-bedshow, waardoor ze niet weten bij wie ze terecht kunnen als ze problemen ondervinden. dwars sprak met Enya Denies en Talia Gheys van de dienst Studieadvies en Studentenbegeleiding. Denies spreekt over complexe communicatie naar studenten toe: "We merken dat heel wat studenten de communicatie rond studievoortgangbewaking niet goed kennen en daarom niet op de hoogte zijn van de maatregel. We pleiten dan ook voor duidelijke informatie die op meerdere plaatsen terug te vinden is." Gheys vult aan: "We hopen dat elke student die nood heeft aan extra begeleiding ons snel vindt. Zo kunnen we hen al vanaf het begin van eventuele moeilijkheden steunen en begeleiden."

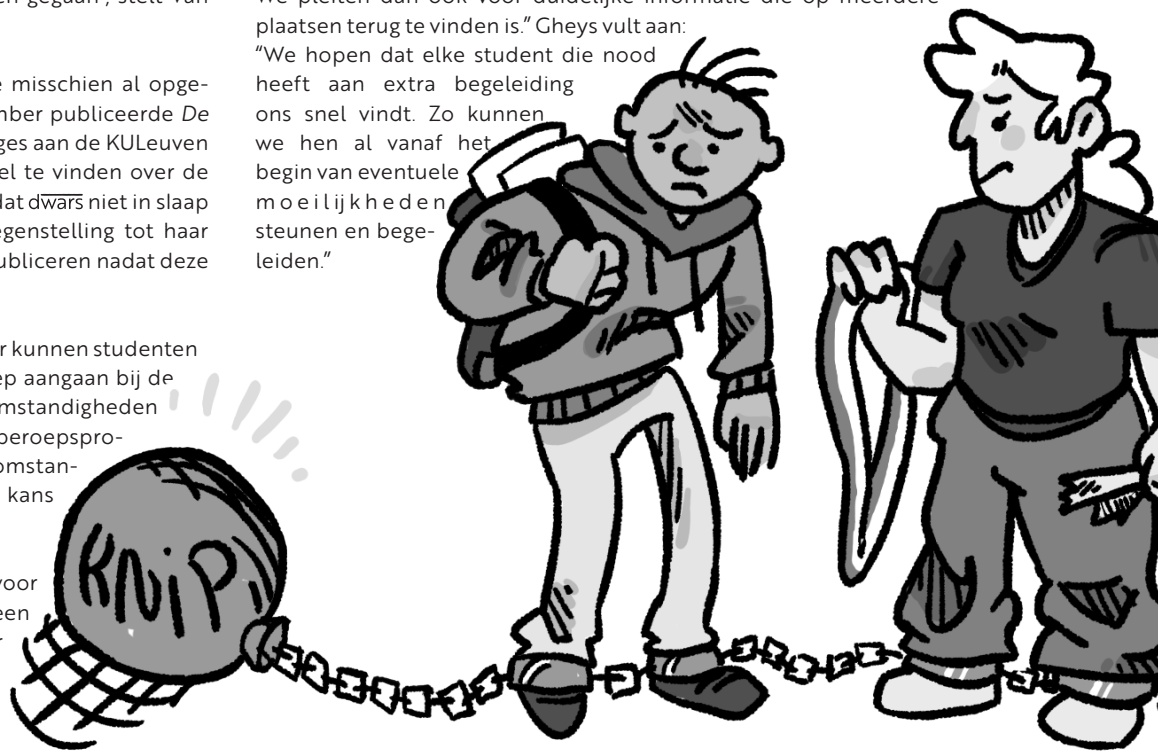

Wanneer studenten bij hen terechtkomen omdat het studeren minder goed gaat, focussen ze op vier domeinen: studievaardigheden, studieplanning, persoonlijke omstandigheden en studiekeuze. Ze zoomen op elk van deze domeinen in met de student en kijken daarbij hoe ze het volgende semester of academiejaar beter kunnen aanpakken. Wanneer een student geknipt is, dan heeft die vaak slechts enkele weken de tijd om een nieuwe keuze te maken, omdat de punten na de tweede zittijd slechts enkele weken voor de start van het nieuwe academiejaar bekend worden gemaakt. Bij de dienst Studieadvies en Studentenbegeleiding proberen ze de studenten alsnog goed te begeleiden. Zo bekijken ze met de student of die een nieuwe opleiding wil starten, eventueel aan een andere instelling, of die liever even zou gaan werken. Wanneer een student naar een nieuwe instelling vertrekt, proberen ze ook uit te leggen hoe hun collega's van die andere instelling werken en waar de student hen kan vinden.

dubbel knippen

Dat de harde knip op verschillende vlakken een invloed heeft op studenten, is ondertussen wel duidelijk, maar ook bij geëngageerde studenten laat de maatregel zijn sporen na. Studenten die door hun engagement voor bijvoorbeeld een studentenclub minder aandacht besteden aan hun academische prestaties, lopen meer risico om uitgesloten te worden als ze hun startpakket niet behalen. Zo vindt er een dubbele knip plaats: niet alleen worden studenten gestraft door engagement te tonen naast hun studie, maar als ze focussen op hun academische prestaties, wordt hun vrije tijd beperkt tot hun studie.

Daarnaast komt er een bezorgdheid naar boven voor een tweede dubbele knip, namelijk bij studenten met een studietoelage. In de cijfers van de harde knip aan UAntwerpen zijn hier geen zorgwekkende tendensen in op te merken, aangezien de cijfers van studierendement bij deze categorie van studenten altijd schommelt. De bezorgdheid die wel naar boven komt bij deze categorie van studenten is de nieuwe regel die de overheid oplegt voor studietoelages. Studenten moeten vanaf nu minstens 54 studiepunten opnemen om een studietoelage aan te mogen vragen, terwijl dat voordien slechts 27 studiepunten waren. Door deze nieuwe regel lopen beursstudenten die geen 54 studiepunten kunnen opnemen meer risico om uitgesloten te worden door de harde knip. Knippen in het toewijzen van beurzen kan er vervolgens ook voor zorgen dat studenten die een studiebeurs nodig hebben minder kansen krijgen om zich te bewijzen in hun studie.

stuvers aan het werk

Niet alleen bij dwars, maar ook bij de Studentenraad leeft het onderwerp van de harde knip. Wij spraken met Yorn, coördinator Onderwijs bij de Studentenraad, over alles wat te maken heeft met de studievoortgangsmaatregel en hoe zij ermee aan de slag gaan. "Studenten zijn al langer bezorgd over de harde knip wegens de onduidelijkheid over wat de gevolgen van de maatregel nu echt inhouden", vertelt Yorn. De angst voor deze onzekerheid en de prestatiedruk waar studenten mee geconfronteerd worden, zijn de grootste problemen die op dit moment aan bod komen bij de stuvers, ook juist omdat er nog veel onduidelijkheden en groeipijnen zijn in de toepassing van de maatregel. "De gevolgen worden pas duidelijk als iedereen effectief tegen het systeem heeft aangeduwd, in plaats van wanneer de theorie het enige is waarop je je kan baseren", legt Yorn uit. ▷

Een belangrijk punt voor de Studentenraad is een duidelijke communicatie naar studenten toe over de maatregel. Zo komt er nu ook meer informatie naar boven over de beroepsprocedures die intern worden uitgevoerd als gevolg van de harde knip. Daar waren vorig jaar al bezorgdheden rond, want een intern beroep is voor geen van beide partijen een gemakkelijk proces, maar met de nieuwe maatregel kon de universiteit die wel zien aankomen. Een positieve evolutie bij deze bezorgdheid is dat het aantal interne beroepen bij alle instellingen wel meeviel.

De harde knip als verbetering voor studie-efficiëntie in het hoger onderwijs is een thema dat steeds op de agenda van de Studentenraad blijft staan. De invloed die de maatregel op studenten heeft, reikt veel verder dan enkel de academische gevolgen. Zo haalt Yorn aan dat sommige studenten nog voordat ze aan het hoger onderwijs starten al knippen in hun keuzes. Zij kiezen dan voor een stabielere richting in plaats van de uitdaging aan te gaan in de richting die ze echt willen proberen. Daarnaast komt de harde knip ook aan bod in het dossier van de Studentenraad over studiekosten. Studeren wordt voor zowel studenten als de overheid duurder. Dat gepaard met de besparingen op vlak van studietoelages bezorgt nieuwe studenten nog meer druk en maakt hen kwetsbaarder voor de harde knip.

Het blijft afwachten of de harde knip nu echt voor studie-efficiëntie zal zorgen. De cijfers tonen alvast een langzame stijging van studenten die al na één jaar hun startpakket behalen. Van de studenten die in 2023-2024 aan hun opleiding startten, behaalden 36% hun startpakket in één jaar. Studenten die in 2024-2025 gestart zijn, vertoonden alvast een stijging van 2%. Of deze stijging aanhoudt en of de studenten uit 2023-2024 effectief binnen de verwachtingen hun bacheloropleiding afwerken, zal afwachten zijn tot 2027. □

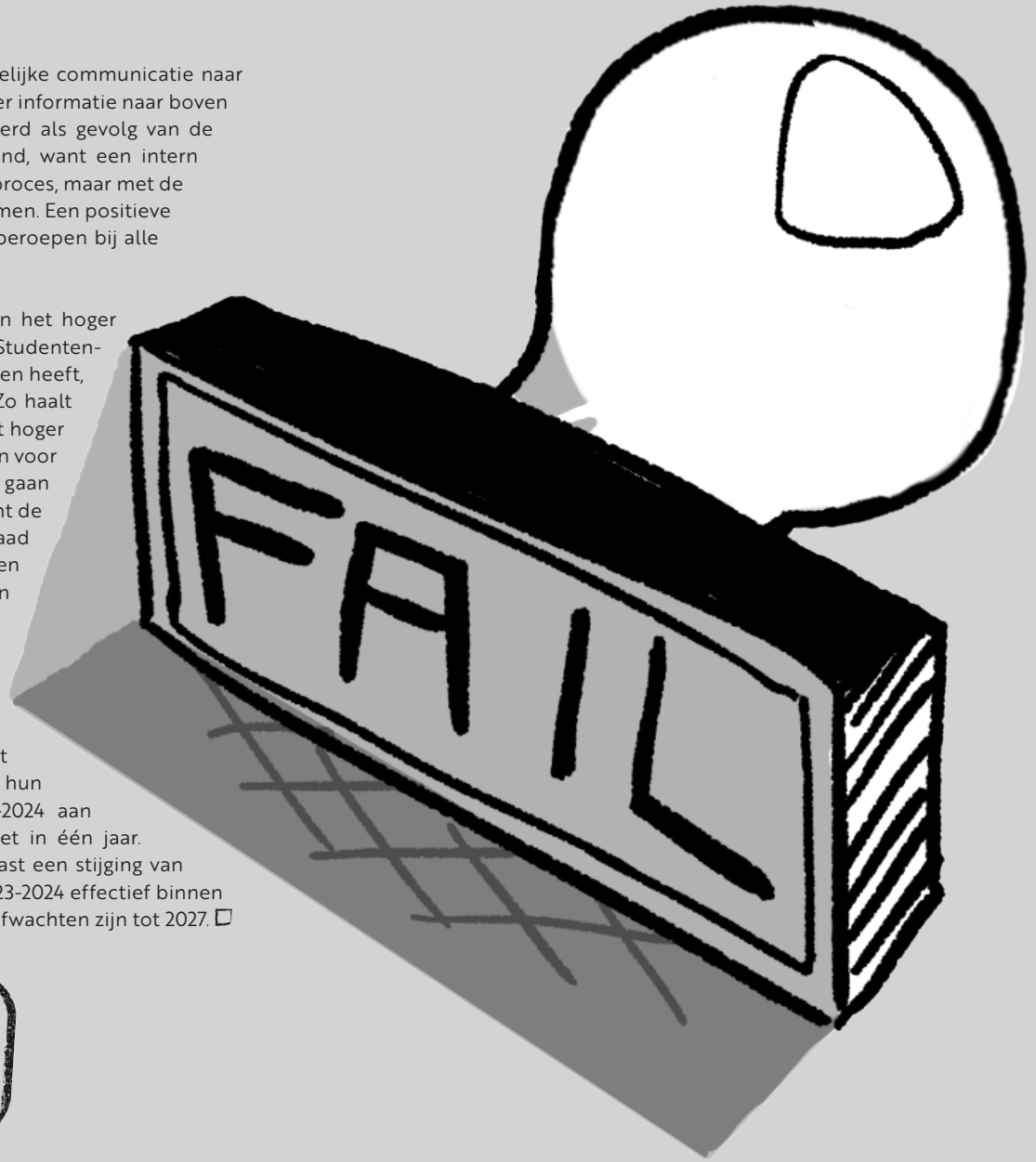

tekst: Elena Ceuppens en Hanne Colémont
beeld: Ezri Hofstede
lay-out: Lena Vercammen

HOE VERMIJDT JE OPVALLENDE TAALFAUTEN?

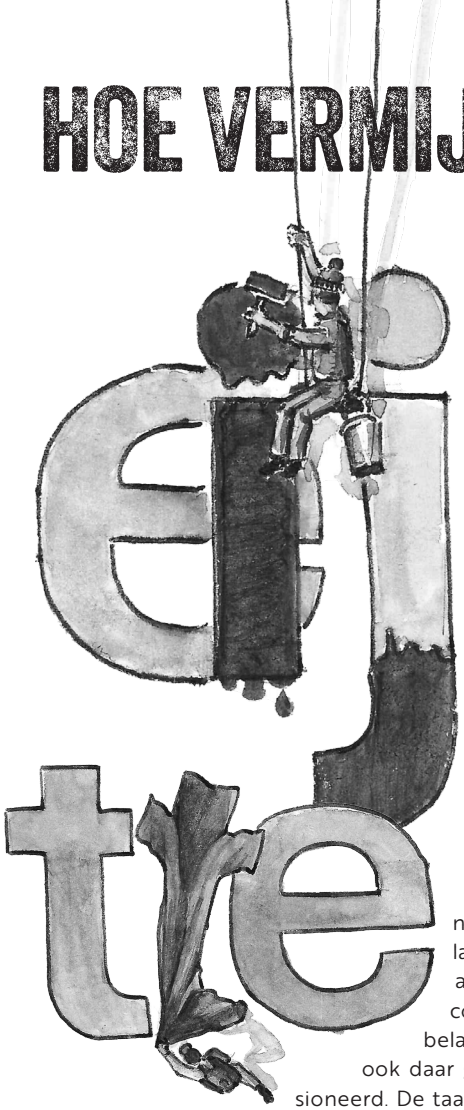

Een leven zonder spellingsstoornissen, taalkwalen, grammaticagranulomen, aanelkaarschrijfaandoeningen of dt-fouten: kan het? En zo, ja: hoe? dwars volgde een workshop over academisch Nederlands georganiseerd door Monitoraat op Maat (MoM). MoM kan je kennen van de fameuze doorschrijfweek, verschillende workshops en hun zelfstudiepakketten die je tegenkomt als je verdwaalt op Blackboard. Zijn ze de moeite? Of is ChatGPT taalcoach genoeg? We kunnen helaas niet het gehele assortiment op één pagina voor je samenvatten, dus we houden het op de sessie 'Hoe vermijd je opvallende taalfouten?' Die sessie werd gegeven door Wim De Beuckelaer, al 35 jaar taalcoach.

"Wat vandaag besproken wordt, is het minst belangrijk", vertelde De Beuckelaer na een kort verhaaltje over het doen en laten van MoM. Deze zin stelde zowel gerust als teleur, vooral gerust. Eindelijk erkenning: correcte taal is het minst belangrijk. Veel belangrijker zijn "inhoud, structuur en stijl" – ook daar geven ze sessies rond, vertelde hij gepassioneerd. De taalcoach gaf meteen al een tip: om goed te schrijven is het belangrijk om in rondes te werken. "Spellingscontrole leidt af van de inhoud", werk daarom eerst aan de inhoud, structuur en stijl en pas daarna aan correct taalgebruik.

Niet veel later was het tijd om onze handen uit de mouwen te steken. Iedereen kreeg een dubbelbedrukt A4'tje, waarop in de rechterbovenhoek het woord 'Oefeningenbundel' pronkte. Het blad was gevuld met zogenoemde 'risicogevallen'. Even invullen was de boodschap, de zin 'Wor[d/dt] je collega ook uitgenodigd?' de eerste boosdoener. Tussendoor gaf taalcoach Wim aanstekelijk enthousiast tips en wijsheden over correct schrijven. Zoals: "Volg je gevoel niet" of "Altijd als je 'gebeurt' opschrijft, moet er een alarmbel afgaan." Het tweede onderwerp: het los- of aaneenschrijven van woorden bevatte ook veel risicogevallen. Zo is een hogesnelheidstrein niet hoog, wel snel en zit een eerstebachelorstudent in de eerste bachelor en is dus niet de eerste bachelorstudent, hij heeft al voorgangers. De sessie sloot af met foute of onduidelijke verwijzingen. Die waren niet eenvoudig en dat brengt ons bij de conclusie. Het – excuseer: Die – wordt leuk en lees je hieronder.

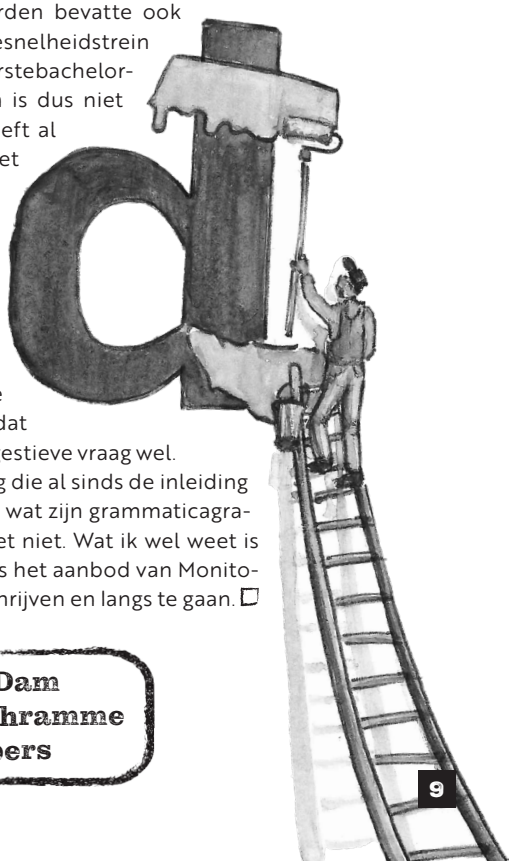

Is de sessie 'Hoe vermijd je opvallende taalfouten?' de remedie tegen dt-fouten? Nee. Leer je er dat iedereen dt-fouten maakt? Ja, suggestieve vraag wel. Om antwoord te geven op de vraag die al sinds de inleiding van dit artikel op je lippen brandt: wat zijn grammaticagranulomen? Goede vraag, ik weet het niet. Wat ik wel weet is dat het zeker de moeite is om eens het aanbod van Monitoraat op Maat te bekijken, je in te schrijven en langs te gaan. □

tekst: Thijs van Dam
beeld: Casper Schramme
lay-out: Ine Cuypers

TUSSEN NACHT EN DAG

Tussen vier en vijf uur 's nachts, wanneer onze studentenstad balanceert tussen dag en nacht ontstaat er een bijzondere overgangsfase. Terwijl studenten luidruchtig de weg naar hun kot zoeken na een nachtje feesten en nachtwerkers hun laatste uurtjes halen, vertrekken de eerste werknemers gehaast naar kantoor. In die schemerzone kruisen twee werelden elkaar heel even: de uitbundige nacht en de belofte van een nieuwe dag. dwars trok om vier uur 's nachts gewapend met een camera de straat op en sprak met toevallige passanten.

Myrddin & Nienke, 4u07

Myrddin en Nienke hebben een gezellige avond in de Bonaparte op de Grote Markt achter de rug. De twee huisgenoten uit Boom kwamen speciaal naar Antwerpen om uit te gaan. 'Waar is er op dit uur nog iets te doen? Enkel in Antwerpen kan je dan nog uitgaan', lachen ze met kleine oogjes.

Talat, 4u14

Al zes jaar lang brengt Talat 's nachts kranten rond. 'Een vermoeiende job', vertelt hij. 'Hiervoor doorkruis ik heel Antwerpen: van Linkeroever en de Groenplaats tot Ekeren.' Met nog een dik uur te gaan, zit zijn werk er vannacht bijna op. Dan keert hij huiswaarts om snel iets te eten, te douchen en eindelijk te slapen.

Marie, 4u23

Marie is een straatmuzikante en speelt, begeleid door haar gitaar, enkel 's avonds of 's nachts tijdens de week. 'Dan zijn er niet te veel mensen en is het rustiger', zegt ze. 'Zo kan iedereen de muziek écht horen.' Ze houdt van Keltische folk omdat die nauw verbonden is met de natuur en magisch en fantasierijk klinkt. 'Muziek brengt mij in contact met veel mensen', vertelt Marie. 'Omdat iedereen zo verschillend is, leer ik uit ieder gesprek iets nieuws.'

Matthias, Mirre en Julia, 4u36

De drie Amsterdamse studenten hebben net een gezellige avond achter de rug, waarbij ze verschillende Antwerpse cafeetjes ontdekten. De twee meiden waren naar een Katy Perryconcert geweest. ‘Het was enorm nostalgisch’, stelt Mirre. Julia vult aan: ‘Inderdaad! Het bracht ons helemaal terug naar onze kindertijd’. Matthias kwam wat later om nog mee uit te kunnen gaan. Ze waren nog zo vol energie dat het leek alsof de nacht nooit zou eindigen. Omdat ze de volgende dag nog wat gaan vintageshoppen, hebben ze een hostel waar ze straks toch even de ogen kunnen sluiten.

Ahmed, 4u53

Ahmed werkt al zeven jaar in een nachtwinkel op de Vrijdagmarkt. Hij houdt van zijn job en kan doorgaans goed tegen de vermoeidheid. Dankzij zijn vlotte babbel kan hij de eindeloze gesprekken met dronken klanten moeiteloos trotseren.

Vanessa & Cristiaan, 5u03

Vanessa en Cristiaan kennen elkaar niet maar stonden toevallig samen in de lift van de voetgangerstunnel. Ze zijn beiden onderweg naar hun werk. Vanessa werkt bij Fujifilm, Cristiaan bij Katoen Natie. Ze werken in roterende shiften en hebben deze week allebei “de vroege”. Dat vinden ze fijn, omdat ze daardoor na hun werk nog tijd hebben om leuke dingen te doen met de rest van hun dag.

Diego, 5u07

Iedere ochtend fietst Diego vanuit Zwijndrecht door de voetgangerstunnel naar Antwerpen om te werken bij Drankenhandel Verschueren. Hij werkt er al achttien jaar en heeft toffe collega’s, waardoor het vroege opstaan geen probleem vormt. Al helemaal klaar voor de dag fietst hij na ons gesprek snel door naar zijn werk.

Als studenten zien we onze stad ’s nachts als plek om uit te gaan, om met vrienden iets te drinken en een onvergetelijke avond te beleven. Wanneer we eindelijk huiswaarts keren, lijkt de stad met ons mee te gaan slapen. Maar als je goed kijkt, zie je op datzelfde moment, ergens rond vijf uur ’s nachts, dat de dag voor anderen net begint.

De stad slaapt nooit, ze verandert gewoon van gezicht ☐

tekst: Stien Loos
beeld: Stien Loos
lay-out: Laurens Verhaegen

TRANEN, TINNITUS EN TELE-ROMEO

De spanning stijgt ten top, je bergt al je boeken lekker op en iedereen wacht op het signaal dat de reünie kan beginnen. Op vrijdag 3 oktober zetten de originele K3-leden hun reünieconcerten in. Meer dan een half miljoen jongeren, dertigers en zelfs oma's en opa's willen erbij zijn. Maar waarom? Zijn dat geen liedjes voor kinderen?

We keren terug naar 1997. Producer Niels William wilde de Vlaamse Spice Girls oprichten. De groep kreeg de naam Mascara, maar werd al snel K3, naar Karen, Kristel en Kelly. Toen Kelly vertrok, maakte Kathleen het trio compleet. Hun eerste single 'Wat ik wil' kreeg weinig aandacht, maar 'Heyah Mama', waarmee ze deelnamen aan de preselecties van Eurosong, bleef vijftig weken in de Ultratop staan. Al was niet iedereen overtuigd. De preselecties vonden plaats bij Studio 100 en jurylid Marcel Vanthilt zei: "Hier wonen Samson & Gert en Kabouter Plop, daar passen jullie perfect tussen." Pijnlijk, maar visionair: K3 en Studio 100 bleken een gouden duo. Met Miguel Wiels, Alain Van de Putte en Peter Gillis veroverden ze de harten van heel Vlaanderen en Nederland.

Toen Kathleen in 2009 stopte, leek het einde van K3 nabij en zoals Karen ooit zong: "Niets is echt voor altijd." K3 bleef echter bestaan, in nieuwe samenstellingen, met nieuwe gezichten maar steeds met dezelfde energie. Toch hoopten velen dat de originele drie ooit zouden terugkeren.

de reünie

En dan is het zover. De AFAS Dome davert van enthousiasme. Fans dragen outfits uit de oude shows en videoclips, sommige zelfgemaakt en met meer glitter dan gezond is. De zaal begint af te tellen … op dat moment besef je dat je beter oordopjes had gekocht om tinnitus te vermijden. Ze zijn op alles voorbereid, behalve op het immense applaus dat hen tegemoetkomt. Zichtbaar ontroerd zingen ze alsof ze nooit zijn weggeweest. Twintigduizend mensen die zich weer even kind voelen, daar kan niets tegenop. Wanneer ze de laatste keer het podium betreden in de iconische Oya Lélé-outfits, gaat het publiek uit zijn dak. Ze zingen, nee, schreeuwen nog een laatste keer hun grootste hits mee.

voor altijd

Echt afsluiten doen ze met de woorden: "Niet vergeten hé, ik ben Karen, ik ben Kristel en ik ben Kathleen. Voor altijd jullie K3!" Want dat zijn ze ook. Zijn ze de beste zangeressen? Waarschijnlijk niet. De beste danseressen of actrices? Ook niet. Maar ze gaven ons als kind de kracht om te dromen. En wie durft te dromen, kan die dromen waarmaken. Ze hebben een hele zaal verbonden, twintigduizend totaal verschillende mensen, met andere achtergronden, voorkeuren en ambities. En dát, dat is de kracht van K3.

tekst: Liesbeth Brusselmans
beeld: Jordy Coupé (extern)
lay-out: Ine Cuypers

CONSENT IS THE NEW SEXY

Het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen en mannen lanceerde onlangs een nieuwe campagne die een respectvolle en inclusieve toestemmingscultuur moet bevorderen onder jongeren, voornamelijk gericht op studenten in het hoger onderwijs. Maar is dat nu echt nodig? Een begrip zoals 'toestemming', iedereen weet toch precies wat het inhoudt?

In 2020 toonde een Belgische enquête van Amnesty International aan dat die eensgezindheid echter nog niet bereikt werd. Bijna een derde van de jongeren zou aandringen op seks een normale zaak vinden en de afwezigheid van een duidelijke 'nee' zou aangeven dat hun handelingen niet als ongewenst beschouwd worden. Een kwart van hen interpreteert daarnaast twijfel als toestemming. Dat het hoger onderwijs vaak omschreven wordt als dé plaats voor vrijheid en zelfontdekking, zorgt ervoor dat toestemming vragen als ongemakkelijk of overbodig gezien wordt.

Het BEHAVES-onderzoek, uitgevoerd door de Federatie Wallonië-Brussel, zoomde in 2024 verder in op het probleem in de academische context. En wat bleek: een derde van de ondervraagde studenten, medewerkers en doctorandi werd al eens slachtoffer van seksueel geweld. Ongewenste aanrakingen kwamen hier het vaakst naar voren. Ook gedwongen strelingen en kussen vormen een groot deel van het probleem. Online zet dit zich eveneens verder in de vorm van ongewenste berichten of foto's. Daarnaast gaf 3,1% van de ondervraagden aan slachtoffer van verkrachting te zijn. Non-binaire personen en vrouwen behoren het vaakst tot de getroffenen. Binnen de groep non-binaire personen rapporteerden 3,1% slachtoffer te zijn, bij vrouwen was dit 1,6% en bij mannen 0,3%.

Het BEHAVES-onderzoek vormde mee de aanleiding voor deze nieuwe campagne die het begrip 'toestemming' voor iedereen volledig duidelijk wil maken. In 2022 werd het Belgische strafwetboek aangepast met een definitie voor het concept, die ook in de campagne benadrukt wordt. Vooraleer men van toestemming mag spreken, moet er aan een aantal voorwaarden voldaan worden. Ten eerste moet toestemming vrij, geïnformeerd, bewust en vrijwillig gegeven worden. In sommige situaties is dat dus onmogelijk. Denk onder andere aan slaap, bewusteloosheid, invloed van alcohol en dwang. Toestemming kan nooit afgeleid worden uit stilte, gebrek aan verzet of een bestaande relatie en kan tenslotte te allen tijde ingetrokken worden.

De campagne is zichtbaar over heel België op plaatsen waar studenten zich vaak begeven, zoals campussen en populaire ontmoetingsplaatsen. Ze zal ook online te zien zijn op allerlei sociale mediaplatformen en datingapps. Zit je zelf ergens mee? Neem contact op met een van de vertrouwenspersonen voor studenten binnen Universiteit Antwerpen. Spreek je liever met iemand buiten de universiteit over een situatie die je ervaren hebt of waar je getuige van was? Dan kan je terecht bij het Vlaams Meldpunt Grensoverschrijdend Gedrag. □

tekst: Finne Rumes
beeld: Het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen (extern)
lay-out: Thijs van Dam

MIDDEN TUSSEN DE SPANDOEKEN EN DE TROMMELS

De zon is bijna achter de horizon verdwenen terwijl ik luister naar Slongs Dievanongs die de betogers toespreekt op de Suikerrui. Zoals op elke maandag van de afgelopen maanden is de Suikerrui de plek waar de Antwerpse Coalitie voor Palestina demonstraties organiseert, bedoeld om het onrecht in het land aan te kaarten. Het plein staat vol met enkele honderden betogers, met een keffiyeh rond hun schouders en trommels in hun handen. Stuk voor stuk luisteren ze naar de rappende Antwerpse zangeres, terwijl er hier en daar een slogan geroepen wordt door iemand in de menigte.

Tijdens de rap van Slongs Dievanongs raak ik aan de praat met Annelies, een 21-jarige studente die bezig is aan haar eerste masterjaar in de politieke wetenschappen. Ze vertelt me dat het de zesde keer is dat ze hier aanwezig is en dat ze zoveel mogelijk probeert te komen. Ze heeft het protest zien uitgroeien tot een echt netwerk: een gemeenschap van mensen die hun solidariteit willen tonen en duidelijk willen zijn over aan welke kant van de geschiedenis ze staan. De betogingen zijn volgens haar een ontmoetingspunt voor mensen die geloven in een vrij Palestina. “Het geeft me moed om te zien dat anderen er ook in geloven en dat je er niet alleen voor staat”, zegt ze. Volgens Annelies zijn de protesten deels symbolisch: een manier om te laten zien wat het sentiment van het volk is, in de hoop veranderingen in het Belgische en internationale beleid te brengen. “Maar als de regering niet wil luisteren naar onze stem,” vervolgt ze, “dan is er naast de protesten ook nog een ander drukmiddel dat je als individu kan inzetten. Bijvoorbeeld een boycot, die als je met genoeg bent even betekenisvol kan zijn en evengoed verandering in gang kan zetten.”

Halverwege haar zin wordt Annelies onderbroken door een groepje betogers dat luid roept: “*From the river to the sea, Palestine will be free.*”

Iemand van de organisatie komt naar ons toe en waarschuwt dat wie wil blijven, dat op eigen risico doet, aangezien de betogers alleen toestemming hebben om van zeven tot acht aanwezig te zijn. Omdat we tussen de menigte door een rij politieagenten zien vormen, beslissen we toch maar te vertrekken.

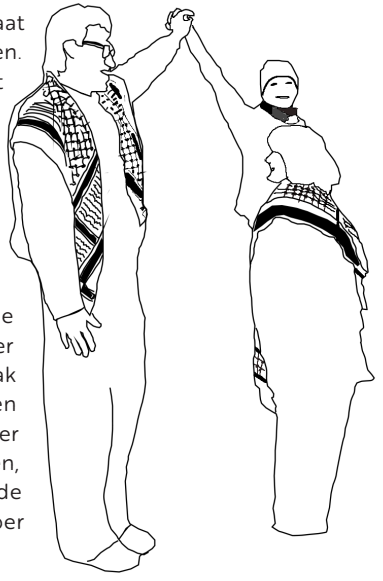

Al wandelend richting de Groenplaats, op de maat van trommels en sirenes, kom ik Nour tegen. Nour studeert geneeskunde aan Universiteit Antwerpen. Hij vertelt me dat hij betrokken is bij UAntwerp For Palestine en hierdoor vanaf het begin de protesten mee heeft gevolgd. Als ik hem vraag waarom hij hier vanavond is, antwoordt hij kordaat: “Omdat het allemaal ménsen zijn in Palestina. Er gebeurt een groot onrecht, veel mensenlevens gaan verloren, en toch handelt onze overheid niet. Ook in de westerse media is er dubbelzinnigheid: als er mensenlevens op het spel staan, wordt dat vaak heel dramatisch voorgesteld, maar als die mensen van andere roots zijn, wordt het allemaal minder serieus genomen. Aangezien ik zelf moslim ben, vind ik het jammer hoe zowel de overheid als de media hiermee omgaan. Ik ben dan ook super

blij om te zien hoeveel volk er telkens afkomt en hoeveel mensen dezelfde mening delen als ik. Er is hier echt een samenhorigheid, die me toont dat ik niet alleen ben. Ik hoop dat de overheid ons ziet, naar ons luistert en serieus begint te nemen wat er gaande is. Dat kunnen ze doen door te erkennen wat dit is, namelijk een genocide en geen conflict, door geen steun meer te bieden aan Israël en door Palestina te ondersteunen in de onafhankelijkheid."

Eenmaal aangekomen op de Groenplaats zie ik Bas, een twintigjarige student die in zijn derde bachelor zit aan UAntwerpen. Dit is de negende keer dat hij aanwezig is op de protesten. Hiervoor had hij al deelgenomen aan de bezetting van de universiteit. "Omdat ik al zo lang betrokken ben, herken ik steeds meer mensen", vertelt hij. "Het is ook steeds duidelijker hoe groot het draagvlak is, ook bij mensen die niet rechtstreeks zijn betrokken bij de betogingen, zoals familie en vrienden." Hij stopt even, denkt na en vervolgt dan: "Toen dit allemaal begon had ik een gevoel van machteloosheid en frustratie. Je ziet allerlei video's van genocide voorbijkomen, maar alles gebeurt zo ver weg en je kan eigenlijk niets doen. Acties zoals deze zijn niet het antwoord, maar ze geven wel hoop en zijn een signaal van solidariteit. We zijn nu al twee jaar bezig. Ik vind niet dat we nog op een antwoord van de politiek moeten wachten. Daar zijn we al veel te lang naar aan het uitkijken en die gaat nooit een antwoord kunnen bieden. Wel kunnen burgers hun best doen om druk te zetten op hun leefomgeving en dan zal de politiek uiteindelijk wel moeten volgen."

Ondertussen zijn de meeste betogers vertrokken richting de opera. Daar organiseert SOS Gaza Belgium een *j'accuse*. De *j'accuses*, of beschuldigingen, zijn geschreven door een stuk of tien panelleden. Daarnaast is er ook nog een spreker die duiding geeft over de culturele boycot en er wordt op het podium muziek en dans opgedragen. Het meest aangrijpende moment van de avond is de getuigenis van Halah Asfour. Ze vertelt over haar familie die nog in Gaza is en over de mensen die ze daar verloren heeft. Ze schetst ook een hartverscheurend beeld over hoe het moet zijn om op te groeien in Gaza. Ze eindigt met: "Dit is geen oorlog, dit is afslachting. Dit is een volk van de kaart vegen." Waarop er eerst een stilte valt, gevolgd door een luid applaus. Dit alles gebeurt tussen het indrukwekkende decor van de opera *Parsifal*, die sinds september speelt in Opera Antwerpen. De opera vertelt het verhaal van Parsifal, een jonge, onwetende jongen die beproefd wordt en uiteindelijk de ridders van de heilige graal redt.

Door alle gruwel die beschreven wordt in kranten en te zien is op sociale media, is het gemakkelijk om de moed te verliezen. Toch zijn de protesten niet somber. Ze geven net hoop en verbinden, iets wat door zowel Annelies als Nour en Bas gevoeld wordt. Wie langs de betoging loopt, merkt het meteen. Mensen zingen, roepen en omarmen elkaar terwijl ze elke maandag zij aan zij achter hun overtuiging blijven staan en zo hopen hun steentje bij te dragen. □

In dit artikel worden schuilnamen gebruikt.

tekst: Lena Bernaerts
beeld: Hanne Colémont en Lena Bernaerts
lay-out: Finne Rumes

OVER DE VELE MUREN VAN SCHAAMTE: OPTOCHTEN,

En zo stonden we daar weer allemaal, professoren en studenten verenigd in solidariteit met het Palestijnse volk tegen de genocide en tegen institutionele medeplichtigheid. Deze keer was de gelegenheid de inauguratie van het academische jaar aan Universiteit Antwerpen. Achter ons lag de grootste theaterzaal van de stad, voor ons een smal steegje waar alle topvertegenwoordigers van Universiteit Antwerpen hun officiële intrede zouden doen, vergezeld door de burgemeester van de stad. De 'muur van schaamte', een protest geleid door het mooiste, moedigste en meest kritische gezicht van onze universiteit – onze studenten – was zoals altijd volkomen vreedzaam, maar onvermurwbaar in zijn eisen en koers. Het protest was een reactie op het gebruikelijke zwakke antwoord van UAntwerpen op de internationale oproepen tot een boycot van alle samenwerking met Israëlische universiteiten, die nu door vrijwel alle belangrijke internationale onderzoeksorganisaties wordt gesteund (om er maar één te noemen: de European Association of Social Anthropologists, EASA, roept haar leden op om "academische functies, lidmaatschappen, inschrijvingen in onderwijsprogramma's, onderzoeks- en onderwijsbanen en erefuncties bij Israëlische academische instellingen te weigeren"). Maar meer specifiek was het ook een directe aanval op het recente besluit van UAntwerpen om een nieuw project te starten in samenwerking met de Universiteit van Tel Aviv, een instelling waarvan bewezen is dat ze al decennialang op vele niveaus direct betrokken is bij Israëlische militaire operaties. Als wetenschappers die actief zijn binnen UAntwerpen kunnen wij niet zwijgen tegenover deze duidelijke provocatie, niet alleen tegen de ethiek van het onderzoek, maar ook tegen het meest elementaire respect voor de mensheid. We kunnen niet accepteren dat dit in onze naam gebeurt.

Toen de universiteitsoptocht begon, stonden we echter allemaal versteld van de verbazingwekkende (en verwarrende) aanwezigheid van bepaalde symbolen in de stoet. De colonne van hoogwaardigheidsbekleders, vertegenwoordigers en professoren werd om te beginnen ingeleid door een fanfare, samengesteld uit verschillende muzikanten, maar vooral geleid door 'Marokkaanse' artiesten. In kleurrijke kaftans gekleed, cimbalen en trommels bespelend en met de kwastjes van hun hoeden zwaaiend, begeleidden deze mannen het ritme van de intocht van de burgemeester, de rector, de professoren en de studenten. Sommige professoren droegen de rode streep op hun toga's (van de campagne 'Trek de rode lijn voor Gaza') en er verschenen ook andere symbolen: sommige collega's glimlachten naar ons, sommigen staken hun duim op, anderen maakten hartjesemoji's met hun vingers. Een senior collega liep naar een beginnende onderzoeker toe en zei: "We zijn trots op je, goed gedaan." We stonden vol verbazing te kijken naar deze tekenen van steun. Begrijp ons niet verkeerd, we waardeerden ze, net zoals we het groeiende aantal collega's (en burgers) waarderen dat rode tape op zijn raam plakt. Maar helaas beseffen we ook dat dit bij lange na niet genoeg is. We zijn zelfs bang dat deze symbolen het protest uiteindelijk banaliseren en verwateren. Ze kunnen leiden tot een coöptatie en

beeld: Je
lay-out:

, PROTESTEN EN DE VERPLAATSING VAN SYMBOLEN

d: Jelle Jansegers (extern)
out: Bjorn De Busschere

uiteindelijk tot het tot zwijgen brengen van het protest. Door het drama waarvan we getuige zijn te symboliseren, kunnen ze paradoxaal genoeg net zo functioneren als de muziek tijdens de parade: een luid geluid dat de stemmen van de demonstranten onhoorbaar of onverstaanbaar maakt (misschien was dit wel de reden voor hun aanwezigheid?). Maar wat kunnen we als leden van deze universiteit eigenlijk doen om dergelijke beslissingen in twijfel te trekken? Het gevoel van machteloosheid is inderdaad enorm en we hebben er geen gemakkelijke antwoorden op. Toch is niets doen of symbolen gebruiken in plaats van actie ondernemen zeker niet voldoende en dat zal het ook nooit zijn. Emoji's en rode linten kunnen geen vervanging zijn voor stakingen, publieke interventies en actief vragen stellen.

Terug naar de parade van symbolen. Het symbool dat de ceremonie domineerde, was inderdaad het optreden van de Marokkaanse muzikanten. Hoe moeten we het gebruik van een culturele voorstelling van een van de belangrijkste migrantengemeenschappen van Antwerpen als opening van de parade interpreteren? Bereidt de universiteit een langverwachte dialoog met Marokkaanse jongeren voor of is deze voorstelling gewoon gekaapt om de openheid van onze universiteit ten opzichte van andere culturen en onze migrantengemeenschappen te tonen? Was het een soort symbolisch schild? Deze vertoning, die te veel lijkt op de optochten van Zwarte Piet die de menigte naar Sinterklaas leidt (bekritiseerd vanwege de normalisering van racisme), komt op zijn best over als een uit zijn context gehaalde daad die moeilijk te verteren is in tijden van toegenomen gevoeligheid voor kwesties als culturele toe-eigening en identiteitspolitiek. Dit voelt bijzonder triest en misplaatst door het gebrek aan serieuze reactie van de universiteit op de ondervertegenwoordiging van migrantenstudenten en haar terugkerende pogingen om gemarginaliseerde groepen de schuld te geven van hun onvermogen om 'profijt te trekken' van de kansen die hen worden geboden. In een dergelijke context is migrantengezichten gebruiken om de medeplichtigheid van de universiteit in tijden van genocide te vergoelijken een nieuw niveau van disconnectie tussen de realiteit op het terrein en de bubbel van onze onderwijsinstelling.

In dit scenario van verplaatste symbolen gloorde er echter een sprankje hoop. Toen de vertegenwoordiger van de universiteit het theatergebouw was binnengegaan en wij alleen achterbleven op het Theaterplein om onze slogans te zingen, realiseerden we ons plotseling dat onze gezangen aan kracht en tempo hadden gewonnen. In plaats van naar huis te gaan, waren de muzikanten gebleven en sloegen hun trommels en cimbalen nu op het ritme van ons gezang "*Free free Palestine*".

Coauteurs prof. Paolo SH Favero en prof. Roschanack Shaery-Yazdi

ORGAANTRANSPLANTATIE: IS ZWIJGEN TOESTEMMING GEVEN?

In België word je na je overlijden automatisch orgaandonor, tenzij je daar tijdens je leven expliciet bezwaar tegen hebt gemaakt. Deze opt-outregeling zorgt sinds 1987 voor kortere wachtlijsten en meer transplantaties. Toch roept ze rond Halloween ook griezelige vragen op over toestemming, persoonlijke autonomie en gelijkheid.

De Belgische regeling is complex, omdat ze een balans probeert te vinden tussen het groeiende tekort aan donororganen en het respect voor individuele vrijheid.

Een belangrijk voordeel van de regeling is dat ze leidt tot kortere wachtlijsten voor orgaanontvangers. Hierdoor kunnen artsen sneller behandelen, wat het lijden van patiënten op de wachtlijst verkort. Maar dat voordeel staat op gespannen voet met ethische principes en mensenrechten. Centraal daarbij staat het principe van lichamelijke zelfbeschikking, wat slaat op het recht van elk individu om zelf te bepalen wat er met zijn lichaam gebeurt, ook na de dood.

In ons systeem wordt uitgegaan van verondersteld toestemming. Dat is problematisch in het licht van die lichamelijke zelfbeschikking, omdat verondersteld toestemming de vrijheid van mensen aantast om zelf te beslissen wat er met hun lichaam gebeurt. Het respect voor autonomie en zelfbeschikking is nochtans fundamenteel in een vrije samenleving. Het waarborgt dat medische beslissingen vrijwillig worden genomen alsook in overeenstemming met persoonlijke waarden, overtuigingen en levensbeschouwingen.

Daarnaast bestaat er daardoor het risico dat mensen organen tegen hun wil afstaan, omdat ze niet weten dat ze automatisch donor zijn. Dat is bijzonder problematisch voor gelovigen die om religieuze redenen orgaandonatie verwerpen of enkel onder voorwaarden aanvaarden, zoals in sommige stromingen van de Islam of het Jodendom. Ook voor kwetsbare groepen, zoals mensen met een verstandelijke beperking, beperkte toegang tot informatie of beperkte kennis van de Nederlandse taal, kan een gebrek aan informatie betekenen dat zij onbewust en ongewild donor worden. Dit roept vragen op over de eerlijkheid en inclusiviteit van het systeem. Ethische commissies en religieuze gemeenschappen uiten hierover al langer bezorgdheid. Zij wijzen erop dat het systeem ethisch onwenselijk is en dat het er niet toe mag leiden dat elke veronderstelde toestemming een eerder ongeïnformeerde toestemming is.

Je stilte kan dus in de praktijk als toestemming worden opgevat. De vraag of dat ook ethisch verantwoord is, hangt af van in welke mate mensen echt begrijpen welke gevolgen hun stilzwijgen heeft en of ze tijdens hun leven de kans kregen om bewust 'nee' te zeggen. Het echte probleem is dus niet de stilte zelf, maar wie er uiteindelijk slachtoffer van is. □

tekst: Eline Naenen
beeld: Lotte Mertens
lay-out: Kaat Heylen

BAT-WETER:
WIE IS ER BANG VAN ALCOHOL?

Het is niet omdat je veel onnozele weetjes kent, dat je een betweter bent. Dat bewijst een van onze redacteurs door een waanzinnig interessant, ongelofelijk boeiend of verbluffend spannend feit te delen.

In oktober is één van de belangrijkste prijsuitreikingen gepasseerd, namelijk de Ig Nobelprijzen. Dat zijn de humoristische tegenhangers van de wel gekende Nobelprijzen. Terwijl het onderzoek van de Nobelprijzen altijd een nobel doel heeft, zijn die van de Ig Nobelprijzen altijd eerst lachwekkend en later pas nuttig. Dit jaar ging de Ig Nobelprijs voor de luchtvaart naar het onderzoek over dronken vliegende vleermuizen. Wetenschapper Francisco Sánchez en collega's, gespecialiseerd in de woestijnecologie, voerden een studie uit om te achterhalen welke aspecten vleermuizen dwarsbomen tijdens een vlucht met ethanol in hun systeem.

Ik zie je al denken: En waarom? Nu, het blijkt dat vleermuizen bang zijn van alcohol.

D e onderzoekers merkten op dat vleermuizen bewust gefermenteerde vruchten negeerden. Gefermenteerd druivensap, of ook wel wijn genoemd, bevat ook ethanol. De vleermuizen deden er alles aan om deze vruchten te ontwijken. De groep wetenschappers besloot dan maar om de vleermuizen te confronteren met hun grootste angst. Ze lieten twee groepen van mannelijke Egyptische vleermuizen vliegen: een groep onder invloed en een andere nuchter. Voor de 'alcoholvliegers' hadden ze een drankje voorzien.

Een man van 70 kilogram zou negen liter water met één procent ethanol nodig hebben om dronken te worden.

Omgerekend heeft een vleermuis dan ongeveer 18,5 ml nodig.

De hypothese was dat de vleermuizen scheef zouden vliegen door de alcoholinname, maar dit was niet helemaal het geval. Ze vlogen inderdaad wel trager door de alcohol, maar vooral hun echolocatie werd het meest beïnvloed door de alcohol. Je kent het wel: zo'n zatte man die niet meer kan articuleren. Dat gebeurt dus ook bij vleermuizen. In de plaats van hun schreeuw en de weerkaatsing, hun 'pling' en 'plong', werd het: 'pflfsing' en 'plflong'! □

tekst: Kaat Heylen
lay-out: Lena Vercammen

DE dwars MANNETJES VER WEG VAN HUIS ...
PEW PEW PEW
BOEM
PEW PEW
HET IS TE GEVAARLIJK! WE HALEN HET NIET!
IK ZOEK EEN ONTSNAPPINGS-ROUTE

UNIVERSITEIT ANTWERPEN OP 5 LICHT-JAREN
OOOOH, LEUKE BUURT MET CAFÉ'S EN SHOPS
PEW PEW BOEM
TRANS-PORTEER ONS NU!
PEW PEW
Drie Eiken
WE ZÿN ER!
MILA
UUUH... ZEKER DAT WE JUIST ZITTEN?

DE SALI HERREZEN

Vraag een oudere student naar dat café op de hoek van de Lange Sint-Annastraat en je ziet meteen een golf van weemoed in hun blik. Zoete herinneringen aan avonden in hun geliefde café De Salamander flitsen dan voorbij. Maar op donderdag 9 oktober maakte die nostalgie echter plaats voor opgetogenheid: café De Salamander, beter bekend als 'De Sali', opende opnieuw de deuren. dwars sprak met Ilias Ailincai, de gloednieuwe uitbater.

Aan het begin van het academiejaar 2023-2024 kondigde De Sali aan dat ze de deuren moesten sluiten, tot groot verdriet van verenigingen en studenten bij wie dit geliefde café zo nauw aan het hart lag. Twee jaar lang stond het pand leeg; dit terwijl er af en toe geruchten opdoken over een heropening, maar de deur bleef dicht. Tot de 22-jarige Ilias Ailincai, van Grieks-Roemeense afkomst, besloot het café nieuw leven in te blazen. Hij baat het nu uit met de hulp van zijn vader, die vaak achter de toog staat, en zijn moeder, die het café voorzag van de seizoensgebonden halloweenversieringen. Bij het binnengaan van het café valt de warme, gemoedelijke sfeer op. Ook de geur van pas geverfde muren hangt nog in de lucht.

van droom naar werkelijkheid

Ilias werkt voltijds bij Proximus maar zocht een manier om extra inkomsten te genereren. Zo ontstond het idee om een café uit te baten. Zijn motivatie? "Mijn vader werkte vijf jaar als slager, maar door knieproblemen kan hij dat intensief werk niet meer doen. Hij is een ware workaholic: als hij niet werkt, wordt hij ziek", lacht Ilias. "Ik wilde hem mentaal helpen en zocht iets waar hij zich mee kon bezighouden." Zijn ouders hadden vroeger enkele zaken in Griekenland, dus ondernemen is hem niet vreemd. Hij spreekt ook over de zoektocht naar de locatie van een café: "We hadden veel opties: Mol, Wijnegem of zelfs Putte, maar we wilden geen doorsnee 60-plusserscafé zijn." Ilias zag zichzelf niet elke dag in het gezelschap van 60-plussers en wilde liever ook een jonger publiek trekken. Uiteindelijk kruiste De Salamander zijn pad. "Toen ik nog studeerde, fietste ik hier vaak voorbij en zag ik het tehuurbordje hangen. We waren toch op zoek naar een pand en ik heb dan meteen gebeld. Twee dagen later kreeg ik een rondleiding en drie weken daarna had ik beslist: dit wordt het." Na een intensieve verbouwing van drie weken – met hulp van zijn vader, een verse laag verf en een nieuwe naambanner – was De Sali klaar voor haar tweede leven. In totaal duurde het dus net geen 6 weken van de ontdekking van De Salamander door Ilias tot de opening van

wat nu het nieuwe café is. Trots is een understatement: “Van brainstorm tot realiteit, dat moment waarop je denkt: *wow, ik heb dit echt gedaan*.” Ilias is dankbaar voor de hulp en kennis van zijn vader, ook al verschilt de cafécultuur tussen Griekenland en België. “Ik heb nog veel te leren: ik ben nog maar 22 en het gaat nog lang duren voordat ik zijn leeftijd ben,” lacht Ilias terwijl hij naar zijn vader wijst.

geen stamcafé, maar een café voor iedereen

Ilias benadrukt dat hij van De Sali geen typisch stamcafé wil maken, maar liever een plek voor een breder publiek. “Ik wil geen stamcafé zijn, maar ik sta zeker open voor samenwerkingen met studentenverenigingen,” beduidt Ilias. “Zolang je respectvol bent voor mij en mijn café, komen we gegarandeerd goed overeen.” Het wordt geen danscafé meer, wel een gezellige ontmoetingsplek waar iedereen op elk moment van de dag terecht kan. De deuren gaan al open om tien uur ‘s ochtends en sluiten pas om drie uur ‘s nachts. Binnenkort kunnen bezoekers er zelfs terecht voor een warme koffiekoek bij hun koffie.

Toch blijft de band met studenten belangrijk. “Ik wil dat het weer wordt zoals vroeger: gezellig in grote groep op café gaan,” zegt Ilias. Om niet enkel studenten maar ook andere bezoekers te trekken, werkt hij samen met een eventplanner. “Ook al zijn we geen studentencafé meer, we willen wel evenementen voor zowel studenten als niet-studenten organiseren. Denk aan pooltoernooien of dj’s inhuren om livemuziek te voorzien.” Hij wil ook dat het toegankelijk blijft voor iedereen, bijvoorbeeld door een lage of zelfs geen inkomstprijs te vragen bij evenementen. Tenslotte stelt hij ook voor dat zowel het café als de bovenverdieping – waar de pooltafels en een dartbord staan – afgehuurd kunnen worden voor verjaardagen of andere vieringen.

wat met de toekomst?

Hij kijkt met vertrouwen naar de toekomst. “Momenteel ben ik uitbater, maar ik hoop dat ik het pand op een dag kan kopen. Dan kan ik het volledig renoveren en uitbreiden,” vertelt hij. Ook op korte termijn heeft hij nog plannen: een neonbord met het logo van De Salamander, of misschien een graffiti-artiest inhuren die een *glow in the dark*-tekening op de deur maakt. “Ik ben niet zo naïef om te denken dat ik meteen een vol café ga hebben.” zegt Ilias nuchter. “Maar ik hoop dat ik snel meer mensen mag verwelkomen, en ook de oude vaste klanten zijn meer dan welkom bij mij.”

Voor Ilias draait succes niet om geluk, maar om doorzettingsvermogen. “Het is echt zot om te zien dat, als je echt iets wilt, je het ook kan bereiken. Mensen zeggen vaak dat het geluk is, maar ik vind dat je geluk zelf moet creëren. Als je nooit op de deur klopt, zal niemand ze voor je opendoen.” □

tekst, beeld en lay-out:
Anne-Marie Dimitrov

DIVERSITEIT ≠ EINDBEGRIP

Waar is de Studentenraad zoal mee bezig? Haar roze logo verschijnt te pas en te onpas in de mailbox, maar wat doet ze naast mailen? Op welke manieren beïnvloedt ze het dagelijks leven van de student? Om daarachter te komen neust dwars in de projecten van de Studentenraad. Deze editie zitten we samen met Dina Alitem, coördinator Samenleving en Ethiek, die samen met de Studentenraad dagelijks werkt aan een campus waar elke student zich veilig en gezien voelt.

"Veiligheid betekent voor iedereen iets anders", begint Dina. "Voor de ene is dat goede verlichting op de buitencampussen, voor de andere gaat het over een veilig gevoel als queer of religieuze student." De Studentenraad zet zich daarom in om de veiligheid van studenten op verschillende vlakken te verbeteren. Ook thema's zoals grensoverschrijdend gedrag en mentaal welzijn staan daarbij centraal. "We willen van de universiteit niet enkel een safe space, maar ook een *brave space* maken" Hoewel de tuchtprocedure rond grensoverschrijdend gedrag werd hervormd, hangt het volgens Dina van persoon tot persoon af of de drempel om te melden hoog of laag ligt. "Veel studenten weten nog niet wie de vertrouwenspersonen zijn of bij wie ze terecht kunnen."

Naast veiligheid groeit ook de vraag naar prikkelarme en stille ruimtes. Studenten met religieuze of neurodivergente achtergronden zoeken plekken waar ze tot rust kunnen komen. "Op Campus Middelheim is er al een tekort aan gewone leslokalen, laat staan aan ruimtes voor gebed of stilte", vertelt Dina. Wettelijk zijn universiteiten niet verplicht om zulke ruimtes te voorzien, maar Universiteit Antwerpen kiest er als pluralistische instelling bewust voor om dat wel te doen. "Het hoort bij wie we willen zijn, dus samen met Team Diversiteit & Inclusie vechten we daarvoor. We zijn bijvoorbeeld meermaals gaan aankloppen bij de architecten die instaan voor de vernieuwing van Gebouw V op Campus Groenenborger. In de nieuwe bouwplannen wordt er daardoor expliciet rekening gehouden met gebeds- en prikkelarme ruimtes."

Ook de thema's diversiteit en representatie vragen aandacht. Ongeveer 17,5 procent van studenten aan UAntwerpen is van buitenlandse afkomst. Ze mogen stemmen in de Studentenraad en krijgen informatie in het Engels, maar toch lopen ze soms tegen drempels aan. "Sommige internationale studenten gebruiken Google Translate om een afspraak te maken bij de studentenpsychologen", legt Dina uit. Ze merkt dat internationale studenten soms aarzelen om problemen te melden, omdat ze hier maar tijdelijk studeren. "Maar alleen als we weten wat er misloopt, kunnen we iets veranderen. Kom met je klachten zodat we weten wat er aan de hand is."

Binnenkort vindt de Grote Studentenbevraging plaats, die de Studentenraad een duidelijk zicht geeft op de noden van de studenten. Dina hoopt op duidelijke resultaten die haar ambities verder kunnen staven en bijsturen. "Ik wil ervoor zorgen dat iedereen op de universiteit geaccepteerd wordt. Is dat een visie van rozengeur, maneschijn, *unicorns and everything*? Misschien wel, maar we moeten het proberen. Diversiteit is geen eindbegrip. Daar moet elke dag, dag in dag uit, aan gewerkt worden." □

tekst: Ainize Casal Demaeght en Stijn Crick
beeld: Kyara Pel (extern)
lay-out: Hanne Colémont

DWARS DOOR DE WETSTRAAT: BRUSSELSE BETOGING

Ik weet eigenlijk niet zo veel over de Belgische politiek, denk ik. Ik weet niet precies wie Jean-Luc Dehaene was. Volgens mij was hij dik. Oké, misschien doe ik me bescheidener voor dan ik eigenlijk ben. Laat je zeker niet vangen. Ik moet me maar al te vaak inhouden om niet met mijn ogen te rollen tijdens gesprekken over politiek. Zowel met leeftijdsgenoten als met niet-leeftijdsgenoten is dat schering en inslag.

Vorige week werd ik nog volledig gek tijdens de betoging in Brussel. Iedereen die de actualiteit ook maar een beetje volgt weet dat die 80.000 mensen op straat kwamen om de (federale) besparingen aan te klagen, althans dat dacht ik toch. Ik werd echter stevig ontnuchterd toen ik mijn studiegenoten in de master Journalistiek (!) hoorde praten over de betoging die vlak bij onze aula aan de gang was. "Waarvoor protesteren ze eigenlijk?", vroeg iemand zich luidop af. Op zich vond ik dat al een gênante vraag, maar het antwoord was nog duizendmaal erger: "Voor Palestina, denk ik". Dacht die dwaas nu echt dat 80.000 Belgen zich na al die tijd plots zo zouden bekommeren over het lot van de Palestijnse burgers? Geld! Daar ging het over.

Je wist het misschien al, maar voor de goede orde geef ik het even mee: met een begrotingstekort dat 25,5 miljard euro nadert en een staatsschuld van meer dan 660 miljard euro, is ons land volledig platzak. Besparingsgymnastiek dan maar! In het regeerakkoord van de federale regering-De Wever stond al te lezen hoe een pensioenhervorming met malussen voor onvoldoende arbeidsprestaties en een hervorming van de werkloosheidsuitkering met een maximale duur van twee jaar in de puzzel van de besparingen passen. In Vlaanderen wordt maar liefst 1,5 miljard euro bespaard. Goed nieuws, maar niet voor iedereen natuurlijk. Vooral de budgetten voor onderwijs en welzijn moeten een flinke dreun verduren.

Je begrijpt ook: die besparingen vielen niet in goede aarde bij de vakbonden en middenveldorganisaties. Die zagen het zelfs niet meer zitten om te wachten op de federale begroting – toegegeven, die is zelfs naar studentikoze normen te laat – om naar de Brusselse straten te trekken. Op 14 oktober was het dus zover: marcheren, bommetjes gooien, bier drinken op straat en gal spuwen naar politici. Het deed me een beetje denken aan een gemiddelde schooluitstap in het middelbaar, maar dat komt omdat ik kunstonderwijs genoot.

Ik weet eigenlijk niet goed of ik het nu eens ben met die betogers of niet. Ik moet toegeven, die pensioenhervorming is niet mals en het stemt me ongelukkig dat mijn ouders – die zo hard hebben gewerkt – getroffen zullen worden op hun oude dag. Anderzijds wil ook ik later nog een pensioen kunnen genieten. Als ik minister zou zijn, zou ik 100 procent btw eisen op Tesla's. Zeer lucratief, en weldra minder misselijkmakend lelijke auto's op onze wegen. □

tekst: Emma Mertens
beeld: Remco Terryn
lay-out: Kaat Heylen

VLAAMSE REGERING ZET DE BIJL IN IOB:

Onlangs zette de Vlaamse Regering abrupt een streep door de financiering van het Instituut voor Ontwikkelingsbeleid (IOB). Het gevolg: financiële, sociale en internationale druk op de kwaliteit van onderwijs en onderzoek aan UAntwerpen. Ook de 32 kernmedewerkers en studenten van het instituut zijn de dupe. dwars ging in gesprek met het IOB en met Vlaamse Parlementsleden Nadia Naji (Groen) en Stephanie D'Hose (Open Vld). Samen met hen diepen we de ambigue keuze van het kabinet uit. Totaal wanbeleid of is het toch enigszins te verklaren?

Het academiejaar is net begonnen en dankzij de Vlaamse Regering met een valse start. De reden? De jaarlijkse financiering van 2,6 miljoen euro voor het IOB werd plots volledig stopgezet. Voorzitter Nathalie Holvoet kreeg de beslissing te horen via een telefoontje van de regeringscommissaris: "Ook hij was compleet verrast door deze beslissing." Ze kwam van een koude kermis thuis en ontving tot op heden nog geen schriftelijke mededeling, laat staan een toelichting.

wat doet het IOB eigenlijk?

Het Instituut voor Ontwikkelingsbeleid werd 25 jaar geleden opgericht als een bundeling van bestaande expertise binnen Universiteit Antwerpen. Sindsdien groeide het uit tot een internationaal erkend centrum van excellentie.

Het instituut organiseert drie masterprogramma's, een doctoraatsprogramma en verschillende korte opleidingen. Specifiek focust het instituut zich op onderzoek en beleidsadviserend werk op ontwikkelingsbeleid. Daarbij fungeert het instituut als spin in het web tussen ontwikkelingsactoren en ontwikkelingsprocessen.

In heel Vlaanderen is het instituut het enige dat academisch onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en maatschappelijke dienstverlening combineert met focus op mondiale ontwikkelingsvraagstukken. In zijn 25 jaar heeft het instituut een sterke positie verworven in zowel de internationale als academische wereld. Holvoet legt uit: "De impact gaat verder dan enkel onze universiteit of zelfs ons land. Ook internationaal stellen we met onze onderzoeken mensen te werk. Zowel in Afrika en Azië als in Zuid-Amerika. Met deze keuze komen ook onderzoeken naar klimaatverandering of het conflict in Oost-Congo onder druk te staan."

De voorzitter werkt al sinds de oprichting bij het instituut. Voor haar is het IOB een belangrijk deel van haar leven: "Mijn kinderen zeggen vaak dat het IOB mijn derde kind is. En zo ben ik niet de enige."

ivorentorenbeleid: studenten in onzekerheid

De dreigende financiële leegte raakt niet alleen het personeel. Ook studenten worden hard getroffen. Onder hen bevinden zich 90 internationale studenten uit 30 landen die slachtoffer zijn van deze abrupte maatregel. "Zij hebben zich jaren voorbereid om hier te kunnen starten. Sommigen onder hen hebben drie jaar geprobeerd om toegelaten te worden.
Ze laten hun familie en werk achter, zoeken een woning en beginnen vol overtuiging aan een nieuw leven in Antwerpen. En dan krijgen ze na drie weken plots te horen dat het instituut op losse schroeven staat." De beslissing van de regering lijkt ondoordacht. Gelukkig zorgde rector Herwig Leirs voor een warme knuffel aan onze studenten en het personeel: "De rector heeft aangegeven dat we dit academiejaar kunnen afronden."

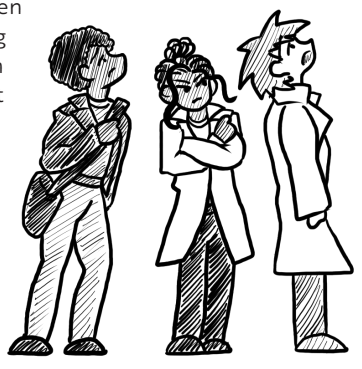

STUDENTEN EN PERSONEEL DE DUPE

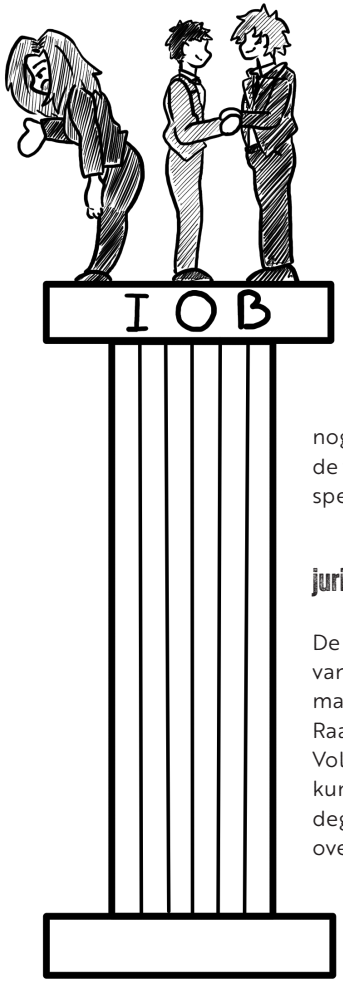

IOB: de beste van de klas

Toch voelt het als een harde en vooral onverwachte klap voor het IOB. Holvoet vertelt: "We dienden een paar weken geleden nog ons nieuwe beleids- en budgetplan voor 2026-2030 in. De onderhandelingen waren vergevorderd en het zag er rooskleurig uit." Bovendien werd er ook nog een externe evaluatie gedaan. "Het auditcomité gaf een positief oordeel over ons multidisciplinair werk. En toch veegde de regering onze financiering zonder pardon van tafel." Ze vertelt verder: "Of dit zomaar kan moet nog blijken. Men heeft vanuit de uitvoerende macht de wetgevende macht in ieder geval compleet buitenspel gezet."

juridische twijfels

De keuze van de Vlaamse Regering om de financiering van het IOB stop te zetten valt niet alleen uit de lucht, maar is ook juridisch gezien discutabel. Recent gaf de Raad van State een kritisch advies over de maatregel. Volgens het hoogste administratieve rechtsorgaan kunnen personeel, studenten en onderzoekers wel degelijk rechtmatige verwachtingen hebben gehad over hun studie of werk. Niet onlogisch, als je pas anderhalve maand geleden begonnen bent met je studie aan het IOB.

Aangezien de financiering per 1 januari volledig instort, is er geen overgangsregeling voorzien. De Raad van State waarschuwt dat het ontbreken van de regeling problematisch is en stelt dat de argumentatie van de Vlaamse Regering juridisch zwak oogt.

nationalistisch protectionisme

Ook Stephanie D'Hose is duidelijk: "Als we echt willen verbinden, moeten we het buiten onze landsgrenzen zoeken. Wij Belgen moeten daarnaast profiteren van onze meertaligheid, in plaats van het afbreken. Al met al is het geen verstandige keuze geweest van minister Zuhal Demir."

Ook Nadia Naji benadrukt de geopolitieke betekenis: "Het past in de visie van deze Vlaamse regering op ontwikkelingssamenwerking. Deze schrapping is trumpiaans."

oppositionele tegenwind

Zowel Nadia Naji (Groen) als Stephanie D'Hose (Open Vld) verzetten zich sterk tegen deze onverwachte bezuinigingsmaatregel van de Vlaamse Regering. D'Hose zegt hierover: "Vanuit de oppositie gaan we het op de agenda zetten. We hebben reeds een vraag om uitleg ingediend." Alhoewel de breuklijn tussen D'Hose en Naji vaak zichtbaar is, staan ze nu zij aan zij. Naji vertelt: "We zetten op dit moment alles op alles om druk uit te oefenen op de regering. Ik denk dat we ons als oppositie niet alleen moeten verzetten. Wij moeten ons daar allemaal tegen verzetten. Het is heel erg dat één krabbeltje een instituut als het IOB onder zulke druk kan zetten." ▷

tekst: Samuël van Dam
beeld: Silke Ramaekers en IOB (extern)
lay-out: Hanne Colémont

Naji gaat verder: “De rechtse regering brengt studenten, personeel en de diplomatische positie van zowel Vlaanderen als België in gevaar.” D’Hose haakt hierop in: “Ik ga het op de agenda zetten en blijven zetten. Laat me hopen dat mijn collega’s uit de regering gaan luisteren.”

alumni in actie

Terwijl de oppositie politieke druk uitoefent, blijft ook het internationale netwerk van het IOB niet stil. Het instituut heeft een sterk mondiaal netwerk van alumni gevestigd in sectoren als de overheid, ngo’s en diplomatieke diensten. Nadat het nieuws bekend werd, zette het internationale netwerk de petitie: ‘Save IOB’ op poten. En daar bleef het niet bij.

Vanuit alle hoeken van de wereld kwamen er reacties. Bienvenu Matungulu, junior onderzoeker en docent aan Université Catholique de Bukavu, zegt hierover: “Deze beslissing brengt niet alleen het uitzonderlijke werk van de instelling in gevaar, maar bedreigt ook de toekomst van de vele samenwerkingen met het mondiale Zuiden. Het IOB is altijd een baken geweest van academische excellentie en toegepast onderzoek en levert een belangrijke bijdrage aan het begrip van mondiale vraagstukken. Het onderzoek van het instituut heeft een directe impact op de gemeenschappen en landen die ze bestuderen en vormt een voorbeeld van partnerschap dat verder gaat dan donaties en financiering die zelden de begunstigden in het Zuiden bereiken. Mijn hart gaat uit naar het IOB!”

Ook bij een andere alumnus, verbonden aan de Universiteit van Kopenhagen, kwam het nieuws hard aan: “Wow, wat erg om dit te lezen … Het is echt vreemd dat de wereldwijde tendens juist is om financiering te schrappen op een moment dat we net meer diepgaande inzichten en contextuele kennisproductie nodig hebben, zeker over het mondiale Zuiden. Ik duim voor hen!”

IOB geeft niet op

Toch laat het IOB zich niet zomaar uit het veld slaan. Holvoet zegt: “Wij gooien de handdoek niet in de ring. Wij geloven in het product dat we aanbieden en dat al jarenlang goed geëvalueerd wordt. Onze gecrediteerde masters zijn van groot belang. Momenteel bekijken we alle scenario’s om onze impactvolle en multidisciplinaire boodschap verder te zetten.”

Holvoet sluit af met een duidelijke boodschap aan de Vlaamse Regering: “Als wij verdwijnen, verdwijnt iets wat niet te vervangen is. Niet alleen voor Vlaanderen, maar voor de hele wereld.” □

DUBLIN DIARIES brief 2

Liefste dwars

Hier is ie dan: mijn tweede brief vanuit Dublin. Ondertussen is het al eind oktober – wat vliegt de tijd! De bomen verkleuren, de lucht voelt frisser, de dagen worden korter. De herfst is er, en hoe.

Ik hou enorm van de herfst: alles *pumpkin spice*, Nora Ephron-films, gezellige pyjama's en warme drankjes. Dublin is in deze tijd van het jaar op z'n mooist. In het park dwarrelen de bladeren als confetti en op regenachtige dagen lijkt de stad op een scène uit *Harry Potter*.

Het laatste weekend van september ging ik met Erasmus Student Network (ESN) op trip naar Galway. Daar ontmoette ik twee lieve Duitse meisjes, met wie ik het charmante stadje verkende: de pubs, de pier en de pastelkleurige huisjes. We sliepen in een hostel – iets wat ik nog nooit had gedaan – maar het was verrassend comfortabel. De volgende dag bezochten we de kliffen van Moher. Dankzij het heldere weer was het uitzicht verbluffend mooi. Het zonlicht onthulde elke laag van erosie, elke bladzijde uit de geschiedenis van de kliffen was zichtbaar. Daarna trokken we naar Doolin, een pittoresk dorpje aan de kust met heuvels die zo uit The *Sound of Music* konden komen. Vanuit Doolin namen we de boot naar Inisheer, een klein eiland waar we pootje baadden in het helderblauwe water en neerstreken bij de ruïne van een oud kasteel. Daar lagen we in het gras, zwijgend in de zon. Het was een perfect weekend.

Op 1 oktober werd ik twintig jaar. Geen tiener meer – een bitterzoet gevoel. Mijn mama kwam me bezoeken voor mijn verjaardag. Ik leidde haar rond in de stad, die ik sinds de laatste keer dat ze me zag al veel beter ken. We wandelden door St. Stephen's Green en Trinity College. 's Avonds gingen we lekker eten in het Temple Bar-district, tussen de livemuziek en de gezellige drukte. Het voelde goed om haar mijn nieuwe wereld te laten zien.

En ja, ik ga hier ook effectief naar school. Trinity neemt het niet licht: ik lees wekelijks volledige boeken uit. De lessen zijn intensief, maar fijn. Kleine groepen, docenten die je bij naam kennen – soms wat confronterend, want je kunt je nergens achteraan verstoppen, maar het maakt de gesprekken zoveel boeiender.

Wat Trinity extra leuk maakt, zijn de *societies*. Er zijn er letterlijk honderden, over alles wat je maar kunt bedenken. Ik ben lid van de Film Club, de Hiking Society en de Women's Health Society. Voor een paar euro per jaar kan je genieten van allerlei evenementen: filmavonden, wandelingen, workshops … Zo ging ik bijvoorbeeld *hiken* in Howth, een hotspot aan de kust op maar veertig minuten buiten de stad. Het is een geweldige manier om mensen te leren kennen met dezelfde interesses.

Er gebeurt hier zoveel dat het soms moeilijk is om de balans te vinden tussen rust, schoolwerk en plezier. Wat glipt de tijd door mijn vingers. Ik kan nauwelijks geloven dat ik al halverwege mijn Erasmus ben.

Liefs en tot snel
Pauline

tekst: Pauline Bongaerts
beeld: Pauline Bongaerts
lay-out: Bjorn De Busschere

NETFLIX AND SHRILL

DE GRIEZELLIGSTE SERIES VOOR HALLOWEEN

De eerste bladeren vallen van de bomen, het wordt kouder en de fleecedekens beginnen ons vanuit de kast te roepen. Om daaraan toe te geven kun je het best onder zo'n dekentje kruipen met een serie die perfect bij dit seizoen past. Voel je de halloweenkriebels al? Helaas, ik ben zelf geen fan van al te enge series, dus verwacht geen slapeloze nachten, maar titels die je net die gezellige (of *griezellige*) dosis kippenvel bezorgen.

Buffy the Vampire Slayer

Deze iconische ninetiesserie is niet weg te denken uit de halloweencanon. Een jonge Sarah Michelle Gellar speelt de zestienjarige Buffy Summers, die verhuist naar het schijnbaar perfecte Sunnydale, Californië. Al snel ontdekt ze dat de stad wordt geteisterd door vampiers en is ze verplicht haar krachten te gebruiken om de lokale bloedzuigende nachtwandelaars uit te roeien. Afgezien van enkele *jumpscares* is deze serie niet overdreven eng: ideaal voor een donkere sfeer, maar zonder klapperende tanden.

Beschikbaar op Disney+. Afleveringen van ca. 42 minuten.

Sherlock

Een persoonlijke favoriet en vooral griezelig door de vele moorden en akelige nauwkeurigheid van Sherlock Holmes, gespeeld door Benedict Cumberbatch. Deze geniale adaptatie uit 2010, van het welbekende personage van Arthur Conan Doyle, volgt de briljante detective en zijn trouwe vriend John Watson (Martin Freeman) terwijl ze bizarre misdaden oplossen in het moderne Londen.

Beschikbaar op Prime Video en Netflix. Afleveringen van ca. 90 minuten.

House of Guinness

Het gebeurt niet vaak, maar af en toe weet Netflix bijna perfecte series te maken. Dit Brits-Ierse historische drama is hiervan een schoolvoorbeeld. De serie volgt de familie Guinness in de negentiende eeuw, na de dood van Benjamin Guinness, het kleinkind van de oprichter van het bekende biermerk en de man die het tot een wereldwijd succes maakte. De duistere, melancholische sfeer doet je, misschien wel met een tas thee in je handen, verlangen naar een koud glas Guinness. De prachtige beelden worden versterkt met een soundtrack verzorgd door onder meer Fontaines D.C. en Kneecap, twee prominente Ierse bands.

Beschikbaar op Netflix. Afleveringen van ca. 50 minuten.

The Fall of the House of Usher

Eerlijk is eerlijk: deze serie is aan de engere kant, maar absoluut onmisbaar in deze lijst. Ze is een *must-watch* voor fans van het gelijknamige kortverhaal van Edgar Allan Poe. De lugubere sfeer is te danken aan het duistere verhaal: een jurist luistert naar de bekentenis van Roderick Usher, die vertelt hoe al zijn kinderen op korte tijd zijn gestorven. Ook als je geen literatuurliefhebber bent, is deze serie een aanrader, hoewel de vele verborgen verwijzingen – zoals de titels van de afleveringen – het geheel alleen maar beter maken.

Beschikbaar op Netflix. Afleveringen van ca. 60 minuten. □

tekst: Anne-Marie Dimitrov
beeld: Lotte Mertens
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

HET HOTEL *MURDER MEETS MINDFULNESS*

Aan de ruige kust van Dorset opent Francesca Meadows haar luxueuze resort The Manor: een paradijs van rust, rijkdom en spirituele vernieuwing. Op het terrein waar ooit het landhuis van haar grootouders stond, creëert Francesca een plek waar de elite tot zichzelf kan komen met yoga, healing en stiltewandelingen. De opening valt niet toevallig samen met de zonnewende, het moment waarop licht en duisternis elkaar ontmoeten. Maar onder het oppervlak van rust en balans sluimert iets duisters. Oude wonden, leugens en schuldgevoelens borrelen langzaam op. En in de schaduwen van het omringende bos lijkt de oude legende van de Vogels – mysterieuze wezens die onrecht wreken – weer tot leven te komen.

Met deze thriller bewijst Lucy Foley haar talent voor sfeervolle spanning. Haar opbouw is traag maar meesterlijk: ze laat het mysterie in kleine, gecontroleerde doses groeien, tot je ongemerkt midden in het web van geheimen verstrikt zit. Elk hoofdstuk (of beter gezegd: elk fragment) wordt verteld vanuit het perspectief van een ander personage. De namen staan boven de hoofdstukken, maar de stemmen zijn zo verschillend dat je al snel voelt met wie je te maken hebt. Foley geeft elk personage een eigen ritme, toon en gevoelswereld. Zo kruip je diep in hun gedachten, waarin onzekerheid, angst en zelfbedrog naadloos in elkaar overvloeien.

Een bijzonder element is het oude dagboek van Bella Springfield, dat gaandeweg steeds belangrijker wordt. Via fragmenten uit haar verleden vallen de puzzelstukjes langzaam op hun plek, al blijft Foley de lezer voortdurend op het verkeerde been zetten. Net wanneer je denkt dat je weet wie schuldig is, wat er werkelijk gebeurd is of wie het slachtoffer zal zijn, volgt een nieuwe wending die het hele spel herschikt.

Het hotel (2024) is geen klassieke whodunit met een lijk op de eerste pagina, maar eerder een psychologische thriller met een trage, broeierige opbouw. Foley speelt met thema's als macht, klasse, schaamte en schuld, en verkent hoe het verleden altijd zijn schaduw werpt op het heden.

Toch is niet alles even scherp uitgewerkt, want sommige personages blijven wat vlak. Ook het motief van de Vogels – een fascinerend symbool van folklore en gerechtigheid – had meer diepte mogen krijgen. Foley wekt grote verwachtingen rond die mythische kracht, maar laat haar betekenis grotendeels in mysterie gehuld.

Dat neemt niet weg dat *Het hotel* een onweerstaanbare pageturner is: elegant geschreven, met sfeervolle portretteringen en een duistere ondertoon die je niet loslaat. Foley bewijst dat ze spanning kan combineren met literaire finesse. *Het hotel* is een boek dat onder je huid kruipt – langzaam brandend, beklemmend en verleidelijk mysterieus. □

tekst: Jana Geets
beeld: Otto Van Kerckhove
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

PUZZELS

n	t	i	e	t	i	s	r	e	v	i	d	d
s	e	v	f	e	t	h	i	e	k	h	a	u
v	j	k	e	c	k	e	o	d	n	a	p	s
i	t	i	i	i	k	p	u	k	r	a	s	p
e	n	n	r	u	i	m	p	n	t	t	a	o
r	k	i	e	p	b	i	e	i	s	f	l	s
k	i	n	l	s	l	t	g	p	f	a	a	t
a	s	p	i	b	n	e	i	h	r	b	m	m
n	c	e	l	e	u	o	b	u	e	r	a	o
t	a	t	d	t	e	d	c	o	h	i	n	r
j	t	u	o	f	l	a	a	t	n	e	d	t
e	t	a	a	r	t	s	t	e	w	k	e	e
s	p	o	r	t	p	a	l	e	i	s	r	m

consent
diversiteit
dublin
ethiek
haatfabriek
herfst
knip
nobelprijs
post mortem
salamander
spandoek
sportpaleis
studentenraad
taalfout
uitbuiken
veiligheid
vierkantjes
wetstraat

WOORDZOEKER

SUDOKU'S

4			1		
	3				
			2	5	
5		2			1
		4			3
1					6

		5				9		
							1	4
7				1			3	
3		7		6	5			
			2	7				
4				9				2
	5					7		
					6		2	
			3	4		6		1

SCHAAKPUZZELS

WIT AAN ZET
MAT IN 3

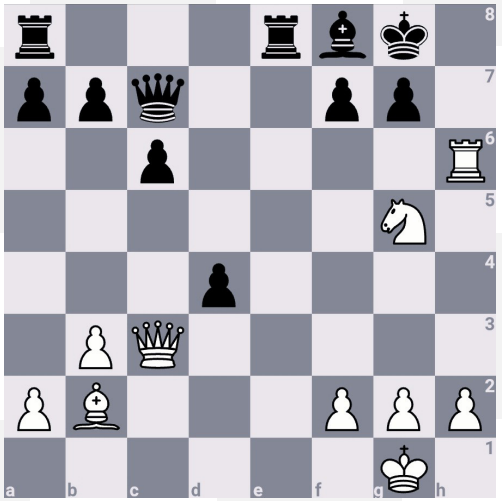

ZWART AAN ZET
MAT IN 3

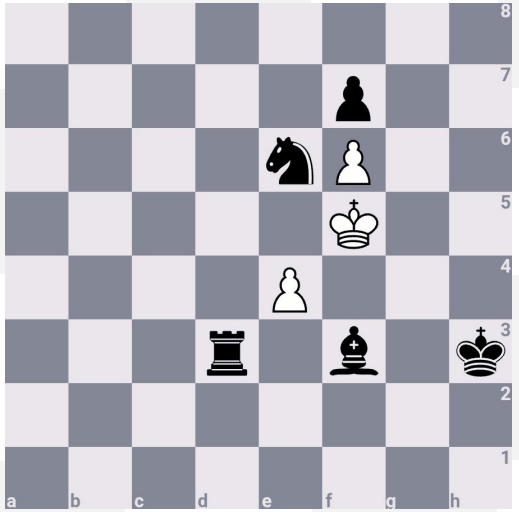

Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet(tencombinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

oplossing schaakpuzzels 1. Th8+ Kxh8 2. Dh3+ Kg8 3. Dh7#
1. ... Ld1 2. Ke5 (2. e4 Lh5 3. Ke4 Lg6#) Lc2 3. Kf5 Td5#

Help jij de bij naar de bloem?
Zijn dank is alvast groot.

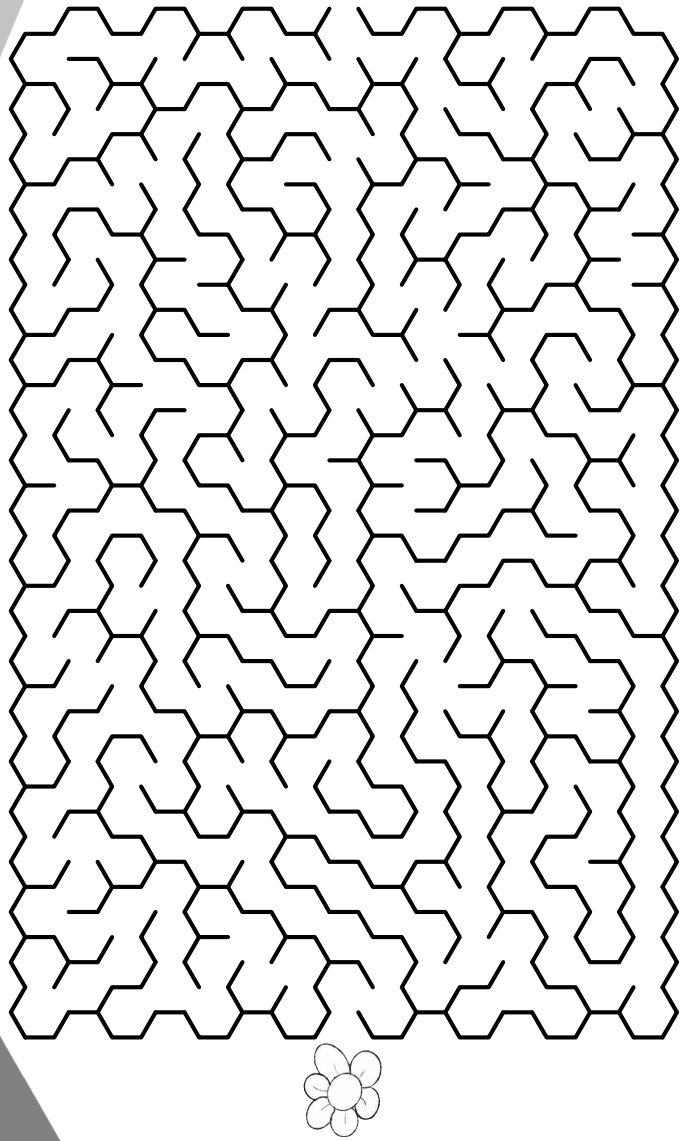

LINGUA PRESENTEERT

LINGUA'S KORTFILMFESTIVAL

15e EDITIE

DE STUDIO

**MAANDAG,
24 NOVEMBER
20U00**

LINGUA

HET KEUKENPERSONEEL VAN BAVET IN GEBOUW P
imgflip.com

Je skipt
één keer de les
Alle exameninfo
wordt uitgelegd en
de opname werkt niet

dwars
maakt een
halloween-
editie
dwars
zorgt voor
halloween-
artikels
dwars
publiceert
deze editie
na Halloween
dwars
publiceert
deze editie
na Halloween
imgflip.com

IK DIE OP HET INTERNET OPZOEK
WAAROM 67 EEN GRAPPIG GETAL IS
PS: IK SNAP HET NOG ALTIJD NIET
imgflip.com

HET GROTE dwarsDICTEE

WANNEER: ~~NN~~

WOENSDAG deuren: 19u start: 19u15

5 NOVEMBER 2025

Met een fantastische spreker...

en een receptie in Agora!

LOKATIE: ~~C~~

S.C003

UAntwerpen - Stadscampus

Prinsstraat 13, 2000 Antwerpen

Meld je snel aan!

vol = vol

HELSE VIERKANTJES

SATIRE

To hate or not to hate? **Niemand vroeg het, maar het antwoord is meestal het eerste. Het is niet omdat ik maandelijks dit hekelschrift neerpen dat ik daarom ook een hater ben. In wezen ben ik de meest optimistische persoon binnen de redactie – alleen zet ik die versie van mezelf even aan de kant wanneer het nodig is. Het is namelijk beter om je frustraties te uiten dan om ze op te kroppen. Deze keer vertel ik je over cafémenu's die verscholen zitten achter een QR-code.**

Ik moet iets bekennen. Ik had niet verwacht dat ik me ooit nog zou verlagen tot de dieptes van woede en frustratie na het afronden van de vorige Haatfabriek. Ik was uitgehaat, had de *final boss* van negativiteit verslagen en was verdergegaan met mijn leven. Tot nu. Er is me weer iets vreselijks overkomen en jullie zullen het allemaal geweten hebben.

Je kent het wel. Je bent eindelijk eens weg van alle schermen, weg van je schoolwerk of van de schermen waarmee je je schoolwerk uitstelt. Je hebt met je vrienden afgesproken en gaat zitten op een terras om een welverdiend drankje te doen. *Reconnecting.* Alles is leuk. Exact zo verliep het gisteren toen ik afsprak met de oud-kernredactie die twee jaar geleden ieders favoriete studentenblad in goede banen leidde. Ik kwam als laatste aan, ging zitten en na iedereen te hebben geüpdatet over mijn huidige leven wou ik op de kaart kijken om een drankje te bestellen. Toen zag ik een plakkaatje met een QR-code dat met schroeven aan de tafel vasthing en wist ik hoe laat het was. Het tijdstip kwam namelijk tevoorschijn op mijn telefoon onderweg naar mijn camera om de code te scannen. Weg sfeer. Nu zit ik op mijn gsm terwijl de rest diep in elkaars ogen kan kijken.

Als persoon met een ernstig besluiteloosheidssyndroom komt dit nog harder binnen. Ik moet namelijk een keuze maken tussen Tripel d'Anvers en Westmalle terwijl er zich in mij een enorme ontgoocheling afspeelt. Ik moet ook eindeloos scrollen tussen verschillende secties van het menu in plaats van in één oogopslag herinnerd te worden aan de verschillende categorieën van bestelbare goedjes. Het pad naar de vreugde die je voelt als je het perfecte drankje hebt gekozen, was nog nooit zo moeilijk. Ondertussen mis ik de fantastische verhalen die ongetwijfeld de ronde gaan terwijl ik snel even een berichtje beantwoord dat binnenkomt. Ik open Instagram en onderweg naar dat bericht zie ik een post voorbijkomen over de recente betogingen in Brussel. Nog meer woede en frustratie. De wereld is helemaal om zeep. Wat deed ik ook alweer op mijn telefoon? Oh ja, ik ging een drankje bestellen.

Kleine disclaimer voor als je je aangesproken voelt: er zitten geen vijandige bedoelingen achter deze tekst. Als je diep gekwetst bent, kun je me altijd een mailtje sturen met een QR-code naar een eigen mini-Haatfabriek. Dan maken we van de volgende editie een collaboratie. □

tekst: Remco Terryn
beeld: Amber Peeters en Remco Terryn
lay-out: Kaat Heylen

Uitbuiken

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet dwars alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie buigen we ons over uitbuiken.

De middag: het moment waarop je na een intense voormiddag eindelijk je maag kan vullen met een lekker broodje of een portie frietjes. Wetend dat je in de namiddag weer minstens drie uur les moet volgen, is het belangrijk om wat extra brandstoffen binnen te halen. Je gaat met je vrienden naar komida en verwent jezelf met het hele menu daar. Je eet gezellig samen tot er niets meer op je bord ligt. Na het middagmaal wordt het tijd om je eten te laten zakken, oftewel: om uit te buiken. Uitbuiken verleidt je om langer aan tafel te zitten of buiten ergens gezellig te gaan liggen. Dat zijn eigenlijk de enige twee opties om je eten te verteren, want met een volle maag zit sporten er niet in. De term 'uitbuiken' verwees oorspronkelijk naar het vooruitsteken van de buik, maar nu is het een synoniem voor 'uitzakken' of 'natafelen'. 'Uitbuiken' zou echter verwijzen naar iets wat je alleen doet, terwijl je 'natafelen' eerder samendoet met anderen. De meeste woordenboeken halen dat aspect van alleen of samen niet per se aan, waardoor de twee werkwoorden eigenlijk uitwisselbaar zijn. Deze vorm van ontspanning is hoe dan ook zeer belangrijk voor de vertering van het eten.

Bij een goede levensstijl hoort ook een goede spijsvertering. Dat bereik je door alles rustig te doen tijdens het eetmoment, zowel het kauwen als je eten voldoende laten zakken. Door snel te eten en meteen aan de volgende activiteit te beginnen, vererger je het spijsverteringsproces alleen maar. Een goed gevoel in de buik zit er dan niet meer in en dan moet je nog paar uur les volhouden.

Uitbuiken is niet geheel abnormaal in het dagelijkse leven, maar zal vaker voorkomen bij verjaardagen of als de feestdagen in aantocht zijn. Tijdens je verjaardag kan je uitkijken naar een feest bij je thuis, waar je gezellig met vrienden of familie kan genieten van heerlijke taarten of andere gebakjes. Op kerstavond en kerstdag schuift iedereen aan tafel om overladen te worden met een heel kerstbuffet van kalkoen overgoten met wildsaus, met daarbij nog boontjes en een gratin dauphinois. Al dat lekker eten kan je dan gezellig laten zakken. Dat zijn de momenten waarop uitbuiken het enige werkwoord is dat je kan vervoegen.

Na een lekkere maaltijd is het dus noodzakelijk om je eten rustig te laten zakken. Uitbuiken zou een gewoonte moeten zijn bij studenten die genieten van een gezellige namiddag, tenzij de docenten hen geen uur middagpauze gunnen. Bij een gezonde vertering horen gezonde gewoontes. Hou deze ook aan tijdens de feestdagen, zodat al dat heerlijke eten zachter gaat aanvoelen in je buik. □

tekst: Maxwell Vormezeele
lay-out: Rabiatou Jalloh

POST MORTEM VAN EEN MEISJE

ze ligt begraven onder brandende ledematen

naar haar gevoel vreemde verhoudingen, verschrikkelijk in hun ruwheid

verkeken kansen met luwe blikken

huid vuilrood met handafdrukken van hongerige dissecties door een kluwen van kartelige klauwen

ze verdrinkt in de handen die haar naar boven trekken

in de suikerzachtzoete fluisteringen

strelingen veertjes over een kippenvelgeteisterd bloedgevlekt lichaam

te groot te zacht beenderen uitgerekt

ingewanden onbekend imploderend

van haar en niet van haar

ze verlangt naar haar onschuldige blik

naar ogen die het niet gezien zouden hebben:

haar naaktheid in de duisternis.

tekst: Julie Vanstraelen
beeld: Gabrielle Hamilton
lay-out: Ine Cuypers

HOOFDREDACTEUR THIJS VAN DAM **ADJUNCT-HOOFDREDACTEUR** LAURA AERTS **REDACTIE** AINIZE CASAL DEMAEGHT | ANNE-MARIE DIMITROV | ELENA CEUPPENS | ELINE NAENEN | EMMA MERTENS | FINNE RUMES | HANNE COLÉMONT | JANA GEETS | KAAT HEYLEN | LAURA AERTS | LENA BERNAERTS | LIESBETH BRUSSELMANS | MAXWELL VORMEZEELE | PAULINE BONGAERTS | REMCO TERRYN | SAMUËL VAN DAM | STIEN LOOS | STIJN CRICK | THIJS VAN DAM **POËZIE** JULIE VANSTRAELEN **EINDREDACTIE** MEREL NAUDTS (VERANTWOORDELIJKE) | STIJN CRICK (VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE DIMITROV | BJORN DE BUSSCHERE | CASPER PEETERS | ELENA CEUPPENS | ELINE VAN DE WEYER | FIEN VERBERCKMOES | GABRIELLE HAMILTON | HANNE COLÉMONT | JULIE STOCKMANS | JULIE VANSTRAELEN | LAURA AERTS | LAURENS VERHAEGEN | LIESBETH BRUSSELMANS | LOTTE MERTENS | MAXWELL VORMEZEELE | RABIATOU JALLOH | ROBIN RUTTEN | SAMUËL VAN DAM | STIEN LOOS | TAILAH BAERT | WILLEM CRETSKENS **BEELD** HANNE COLÉMONT (VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE DIMITROV | CASPER SCHRAMME | EZRI HOFSTEDE | GABRIELLE HAMILTON | INE CUYPERS | LENA BERNAERTS | LOTTE MERTENS | MILA DE JAGER | OTTO VAN KERCKHOVE | PAULINE BONGAERTS | REMCO TERRYN | SILKE RAMAEKERS | STIEN LOOS **COVER & BACK** EZRI HOFSTEDE **LAY-OUT** LENA VERCAMMEN (VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE DIMITROV | BJORN DE BUSSCHERE | HANNE COLÉMONT | INE CUYPERS | KAAT HEYLEN | LAURENS VERHAEGEN | RABIATOU JALLOH | THIJS VAN DAM **PR** LAURENS VERHAEGEN (VERANTWOORDELIJKE) **SOCIALE MEDIA** ANNE-MARIE DIMITROV (VERANTWOORDELIJKE) | ELENA CEUPPENS **BOEKHOUDING** LAURENS SEVERIN **IT** ARON BAUWENS **DRUKKERIJ** GAZELLE **MET DANK AAN** MYRDDIN-MERLIJN GROFFI

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op **www.dwars.be** vind je met stevige regelmaat nieuwe content.
Dit nummer werd afgesloten op 26/10/2025.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen. Gelieve niet te sluikstorten.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Thijs van Dam,
Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen
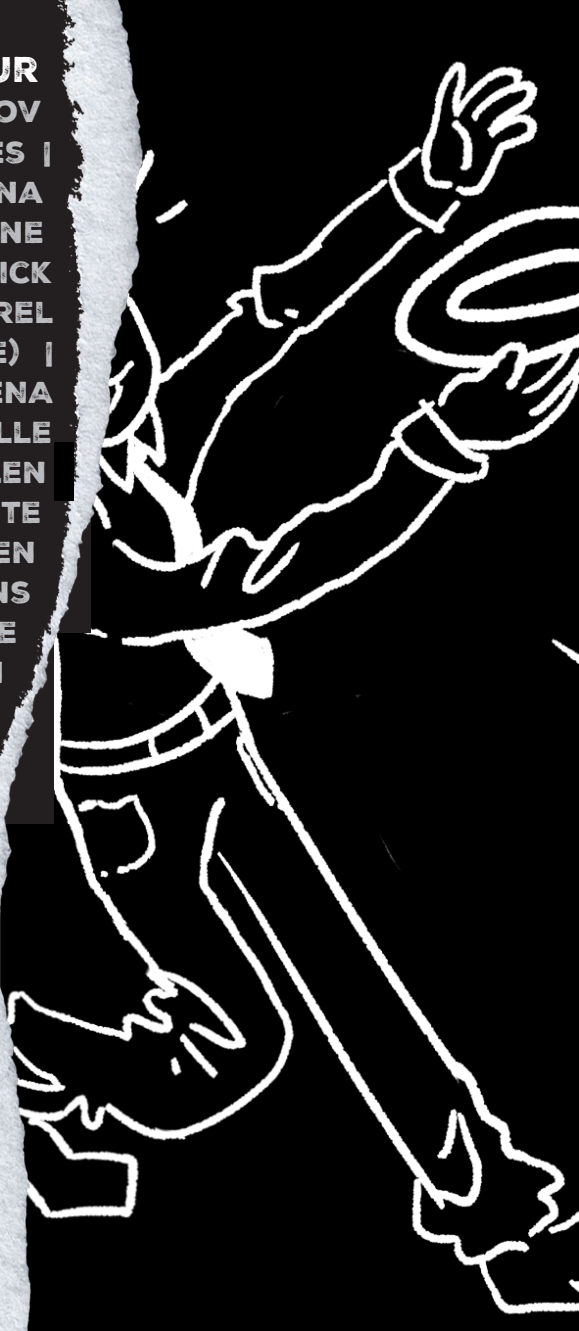
adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be